

Johannes Rothkranz

Dialektický sled papežů posledních 100 let

**Analýza židovsko-zednářské strategie
proti katolické Církvi**

PRO FIDE CATHOLICA

Převzato z německého katolického časopisu *Pro Fide Catholica*
č. 29 (zvláštní číslo) duben/květen 2013

Z německého originálu *Die dialektische Abfolge der Päpste seit 100 Jahren*,
Verlag Anton A. Schmid, Durach 2013
přeložil © Jaroslav Voříšek 2013

Vydaly katolické stránky:
www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com

Úvodní slovo editora českého překladu

Předkládaná studie vlastně nepotřebuje komentář; její titul mluví sám za sebe. Stejně bolestného téma se svého času dotkla již vatikánská dopisovatelka Mary Ball Martinová v *Podvrácení katolické Církve*; v německé verzi *Die Unterminierung der Katholischen Kirche*, Verlag Anton A. Schmid, Durach 1992. Jako členka vatikánského tiskového sboru byla autorka z bezprostřední blízkosti svědkem odchodu Pavla VI., příchodu a odchodu Jana Pavla I., i příchodu Jana Pavla II. Právě tehdy vzniklo mnoho z následujících zápisků a poznámek. Pro svoji práci si spisovatelka přivezla z Říma do Mexika stovky kilogramů dokladového materiálu ve formě slušné knihovny v pěti jazycích, stohu krabic novinových článků i výstřižků včetně nespočetného množství vlastnoručních poznámek a zápisků z období pětadvaceti let, tedy výsledek patnácti let života a práce akreditovaného člena vatikánského tiskového sboru. Proto také její postřehy mají mimořádnou hodnotu.

Předkládaná studie magistra teologie Johanna Rothkranze, nesporně jednoho z největších soudobých znalců židovsko-zednářského spiknutí proti Církvi a autora zcela zásadního díla *Koncilní deklarace o náboženské svobodě. Dokument II. vatikánského koncilu a jeho důsledky* (*Die Konzilserklärung über die Religionsfreiheit. Ein Dokument des II. Vatikanums und seine Folgen*, Durach 1995) přináší tolik a tak pádných důkazů a argumentů, že jim neuvěří jenom ten, kdo nechce poznat pravdu. ... Jenže, jak známo, „pštroší politika“ měla vždy neblahé důsledky.

Autor pro rychlejší orientaci rozdělil studii do dvou částí – po stručném přehledu dialektického schéma následují doklady, dokumenty a citáty k příkladům, uvedeným tam výše bez příslušných pramenů.

Pro hlubší porozumění danému předmětu lze co nejvřeleji doporučit především následující katolické práce: 1) Maurice Pinay, *Spiknutí proti Církvi*, v něm. verzi *Verschwörung gegen die Kirche*, Madrid 1963; 2) Anonymus, *Temno v Církvi*, v něm. verzi *Die Verfinsterung der Kirche*, Durach 2004.

Souhrnně řečeno, pozorná četba předkládané studie je doslova nezbytná pro každého, kdo chce pochopit, co se *zdánlivě* jako blesk z jasného nebe stalo na os(t)udném II. vatikánském koncilu, co mu předcházelo, co jej umožnilo a kdo se tím z domněle „nedotknutelných osobností“ jmenovitě provinil! Například dílem nic netušící, dílem vědomě ignorující, tedy před skutečností oči zavírající glorifikace Pia XII. jako „poslední“ veliké zářivé postavy na papežském trůně „tradicionalisty“ všech odstínů je všeobecně známá. „Pravda bývá někdy děsivá!“ Pravdy by se však katolík neměl bát, vždyť:

„Poznáte pravdu, a pravda vás osvobodí“ (Jan 8,32).

Dialektický sled papežů posledních 100 let

Analýza židovsko-zednářské strategie proti katolické Církvi

V této části je načrtnutý pouze jako stručný přehled. Od str. 10 následuje podrobné vylíčení včetně náležitých pramenných dokladů.

Výchozí bod

Sv. Pius X. (Giuseppe Sarto) 1903-1914

Byl posledním papežem mimo dialektický sled. Přesto zde musí být uveden, protože židovsko-zednářští dialektici, kteří se tehdy ještě většinou skrývali za „*modernis-mem*“, jej považovali za takového, jemuž se zvláště nyní má postavit do cesty „*pro-gresivní*“ antiteze.

Sv. Pius X.

- * **odsoudil modernismus** jako „*sběrnou stoku všech herezí*“;
- * **zformuloval „protimodernistickou přísahu“** a vydal nařízení, že každý kněžský kandidát ji **musí složit** před svým vysvěcením;
- * povzbuzoval, podporoval a několikrát poželhal jemu na počest pojmenované „*Sodalitium Pianum*“, zčásti skrytě pracující organizaci k celosvětovému **vyhledávání a potírání modernistických podrývačů především v katolickém duchovenstvu**;
- * **přesně tím na sebe svolal** (dodnes!) neutuchající **nenávisť „modernistů“** resp. za nimi stojícího **židovského zednářstva**.

1. „*progresivní*“ antiteze

Benedikt XV. (Giacomo Della Chiesa) 1914-1922

Byl dlouholetým **důvěrným spolupracovníkem zednářsky nejvýše zasvěceného a velezářdného kardinála Mariana Rampolly**.

Ve svém učitelském úřadě zůstal bezvadný. Jen krásnými slovy však odsoudil modernismus, ne tak jako jeho předchůdce. **Velkým „pokrokovým“ činem** Benedikta XV. však bylo:

- * **rozpuštění organizace „Sodalitium Pianum“ bez náhrady**, a tím od té doby **uvolnil** cestu podvrtné práci modernistů, kteří předstírali pravověrnost;
- * **právě za to** je dodnes (!) **neomodernisty**, resp. za nimi stojícím **židovským zednářstvem vynášen a vychvalován**.

1. syntéza = nová „konzervativní“ teze

Pius XI. (Achille Ratti) 1922-1939

Jeho kardinál-státní tajemník Pietro Gasparri byl dlouholetým **důvěrným spolupracovníkem** zednářsky nejvýše zasvěceného kardinála **Rampolly** a potají se také řídil jeho plány.

Pius XI. se jím **nechal** alespoň zčásti **ovlivňovat**, resp. **nechával mu volnou ruku**.

Přestože ohledně učení jako takového byl sám bezchybný, zakonzervoval všechno, co jeho „*progresivnější*“ předchůdce v „*pokroku*“ vykonal.

Pius XI.

* **trval** na rozpuštění organizace „*Sodalitium Pianum*“ z roku 1921, přestože její dlouholetý, mimořádně schopný a čínorodý vedoucí by mu ještě po více než deset let byl k dispozici;

* modernismus jako takový **již neodsoudil, ani jej vůbec nezmínil** v některém ze svých početných okružních listů;

* **v souladu s tím neomodernisty** a za nimi stojícím **židovským zednářstvem** není nijak zvlášť chválen, **ani haněn**.

2. „*progresivní*“ antiteze a současně (!) 2. syntéza = nová „*konzervativní teze*“ Pius XII. (Eugenio Pacelli) 1939-1958

Také on byl po **desetiletí důvěrným členem** „*týmu*“ Rampolla & Co.

Podal se mu vskutku vzácný kousek plnit obě role, **teze i antiteze**, nejen **postupně**, nýbrž z největší části **dokonce současně**.

Židovsko-zednářský světový tisk, dokonce i komunistický, **přivítal euforicky** jeho zvolení.

Až ke konci jeho pontifikátu, **především však po něm**, mu byly dávány takové atributy jako „*konzervativní*“, „*svázaný s tradicí*“, „*strnulý*“, „*nepřizpůsobivý*“, atd.

Pius XII.

* – a ne teprve „*koncil*“ – byl svými mnohonásobnými „*podněty*“ *vlastním původcem* víru rozkládající *liturgické reformy*;

* svou encyklikou „*Mystici Corporis*“ znejasnil dogmatický pojem Církve;

* jako první z papežů ve své encyklice „*Divino afflante Spiritu*“ **schválil z liberálního protestantismu** pocházející, racionalistické „*metody*“ **výkladu Písma**, které sv. Pius X. ještě kategoricky zamítl;

* jako první z papežů ve své **zdánlivě antimodernistické** encyklice „*Humani generis*“ (v níž se však – **jako v celém jeho pontifikátu** – pojem „*modernismus*“ již neobjevuje) **prohlásil** ve svém původu i jejich „*vědeckých*“ představitelích otevřenou a zjevnou **evoluční „teorii“** za teologicky **přípustnou**, pokud není popírán původ lidstva z jednoho jediného páru lidí;

* jako první z papežů si **přisvojil zednářský** pojem „*důstojnosti člověka*“;

* jako první z papežů „*smířil*“ Církev s „*moderní*“, tj. **židovsko-zednářsky kontrolovanou „demokracií“**;

* důrazně doporučoval jako první z papežů (z **lůží** a jejich mocí v pozadí, z **talmudského kabbalismu** vycházející) „*sjednocení Evropy*“;

* jako první z papežů přivítal (**lůžemi** a jejich mocí v pozadí, **talmudským kabbalismem** plánovanou a popoháněnou) **jednosvětovou vládu**;

* **byl i soukromě prvním velkým přítelem talmudských kabbalistů** (= „*Židů*“) na papežském trůně;

* v téměř dvaceti letech svého pontifikátu **jmenoval několik set většinou modernistických biskupů**, kteří však shodili masky až na II. vatikánském koncilu;

* po léta jen nečinně přihlížel absolutně **katastrofálnímu** „*experimentu*“ **dělnických kněží**;

* je proto (dodnes!) mnoha neomodernisty (jejichž četné jasné a jednoznačné výroky jaksi neráčil brát na vědomí) nadšeně **chválen a vynášen jako skutečný „průkopník“ II. vatikánského koncilu a jeho nové církve**.

Pius XII.

* si na druhé straně nanejvýš úspěšně dodával **zdání**, že se **pevně staví na odpor** všem „*moderním*“ tendencím v liturgii a teologii;

* přes jisté hranice (**ještě**) nezašel a jmenovitě v oblasti křesťanského a zvláště mimokřesťanského **ekumenismu se osobně neprovinil**;

* především se – z chytrosti – s železnou důsledností **přidržel všech vnějších form papežství**;

* potud jako **svou vlastní (!) syntézou = novou „konzervativní“ tezí** zatím ještě opatrnými činy „zachovával“ již „*dosazené*“;

* nechal se jmenovitě **ke konci pontifikátu** početnými biskupy a teology **mlčky „levicově přemáhat“**, aniž by je pokáral, ale také aniž by se k nim připojil, takže byl **na konec vnímán jako „konzervativní“**;

* proto je (dodnes) fanatickými lefebvristy i ostatními „*konzervativci*“ nebo dokonce „*tradicionalisty*“ glorifikován jako **zdánlivá skála** v příboji, kterou bohužel **absolutně nebyl**.

3. „*progresivní*“ antiteze

Jan XXIII. (Angelo Roncalli) 1958-1963

Roncalli byl zcela odchovanec (a později soukromý tajemník) biskupa z Bergama, **Giacomo Radini-Tedeschiho**, blízkého **přítele a důvěrníka** nejvýš zasvěceného kardinála **Rampolly**.

Kromě toho měl jako nuncius v Paříži vstoupit do zednářstva.

Pius XII. již roku 1953 **nenápadně nastavil výhybku pro jeho zvolení papežem** tím, že jej jmenoval **benátským patriarchou**.

Jan XXIII.

* jako první z papežů **oficiálně přijal delegaci** od roku 1843 existující **výlučně židovské zednářské lóže B'nai B'rith**;

* absolvoval několik dalších **polooficiálních setkání** s vysoce **postavenými zástupci** organizovaného talmudismu;

* vyzýval k „*otevření oken Církve světu*“ („*apertura*“) a zvěstoval údajně zpožděné „*zdnešnění*“ Církve („*aggiornamento*“);

* zreformoval (ještě opatrně, ale s jasnou tendencí k odbourání) rituály sv. mešní oběti a římského breviáře;

* *svolal II. vatikánský koncil* s dosud **zcela neslýchanou premisou již neodsuzovat bludy**, nýbrž vykládat církevní učení pouze „*pozitivně*“;

* ve své encyklice „*Pacem in terris*“ doporučoval (ovšem **záměrně dvojznačnou formulací!**) již **neomylně odsouzenou židovsko-zednářskou koncepcí „práva na náboženskou svobodu“**;

* **bez komentáře dopustil**, že již na počátku 1. zasedací periody **všechny ještě v katolickém duchu vypracované textové koncepty** (tzv. „*schemata*“) **byly vhozeny do odpadkového koše**, protože „*progresivistické*“ koncilní většině **nebyly „dost pokrokové“**;

* vytvořil **zcela nový orgán kurie**, „*sekretariát pro podporu jednoty křesťanů*“, a **zahájil** tím éru z Říma jako **centrály vycházejícího ekumenismu**;

* proto je již den po smrti v **nekrologu** Velkolóže Západního Mexika chválen jako „*veliký liberál*“;

* z téhož důvodu (až dodnes!) světovým médiím i mase jejich konzumentů platí za **velkého „reformátora“ a „modernizátora“** katolické církve.

3. syntéza = nová „konzervativní“ teze Pavel VI. (Giovanni Battista Montini) 1963-1978

Jeho otec **židovského původu**, Giorgio Montini, který se oženil s Židovkou Giuditou Alghisi, byl **důvěrníkem** nejvýše zasvěceného kardinála **Rampolly**.

Roncalli měl být pro vysoký věk **původně** jen „*prozatímním*“ papežem, jehož **hlavní úlohou** mělo být **urovnat** přecitlivělému Montinimu **cestu na papežský trůn**.

On však již při své smrti odebral Montinimu z beder tolik „práce“, že tomu v zásadě stačilo už jen dokončit a „konzervovat“, tj. potvrdit to, co již **Roncalli úspěšně započal a dal do pohybu**.

Pavel VI.

* **dovedl do konce II. vatikánský koncil** zcela v duchu židovského zednářstva, k němuž ostatně sám patřil;

* návštěvou a projevem v **OSN legitimoval** tento organizační předstupeň k jednosvětové vládě;

* roku 1963 se sice nechal **korunovat trojitou papežskou korunou (tiárou)**, ale jako první z papežů ji v následujícím roce **demonstrativně odložil a „věnoval“ OSN**;

* na koncilu dopomohl k průlomu již neomylně odsouzené herezi o údajně „všeobecném lidském právu na pozitivní náboženskou svobodu“ s **šilenou drzostí** (teologicky řečeno: absolutně temeritně) vlastního **nároku na „neomylnost“**;

* tím však (koncem roku 1965) **sám sebe i všechny diecézní biskupy zbavil úřadů, které jsou (dodnes!) před Bohem a jeho pravou Církví neobsazené**;

* **zreformoval ještě více** mešní rituál (1965), než jej nakonec (1969) hrubou silou **nahradil „novým mešním řádem“** („Novus Ordo Missae – NOM“), který katolickou mešní obětí **rozředit, znetvořil a znejasnil, zprotestantizoval a zjudaizoval**, a kromě toho zcela záměrně zavedl **princip libovolnosti** při celebrování mše;

* ještě předtím (1968) zrušil tradiční obřad biskupského svěcení ve prospěch na-prosto jiného, **prokazatelně neplatného** obřadu, s jasným cílem **odstranit** Kristem ustanovené **sakramentální posvěcující kněžství**;

* již od roku 1964 demonstrativně nosil na hrudi starozákonní židovský, resp. **v jistých vysokých stupních zednářstva užívaný „efod“** (12 drahokamy posázený „*hrudní štítek*“ židovského velekněze);

* popoháněl (sice jen opatrně, ale přece) **mezikřesťanský ekumenismus** i „*ekumenické*“ **vztahy s talmudismem**;

* na druhé straně ihned po skončení koncilu vydal několik dokumentů „*učitelského úřadu*“, které měly **zdánlivě bránit** rapidnímu rozkladu katolické víry;

* odmítl – poté, co dobře promyšleným způsobem již léta předtím vytvořil vyhlídku na nadcházející „dovolení“, jež pak roku 1968 vedlo k nezměrnému zklamání mnoha zastánců antikoncepce (= „*pilulky*“) –, **avšak klidně strpěl každý biskupský nesouhlas i praktickou neposlušnost** vůči své proslulé příslušné encyklice „*Humanae vitae*“;

* zhruba od roku 1970 si stěžoval pokrytecky, ale přesto působivě, že do „církve záhadně pronikl dým Satana“ a naříkal na (podle katolické víry zcela nemožnou) „auto-

destrukci církve“ – heretická fráze, která však byla „konzervativci“ po něm nesčetněkrát papouškována;

* ve svých posledních letech se ustavičně tvářil, jako by nesmírně „trpěl“ úpadkem víry, ale současně tvrdil, že proti tomu nemůže nic dělat – **naprosto typické** pro každou **syntézu = novou „konzervativní“ tezi**;

* proto byl – **navzdory** svému slavnému **dovršení** Roncalliho „pokroku“ – většinou židovsko-zednářských **dialektiků** i jejich nespočetných **epigonů** kritizován jako „váhavý“, „nerozhodný“, „nepružný“, příp. „konzervativní“.

4. „progresivní“ antiteze Jan Pavel II. (Karol Wojtyła) 1978-2005

Jeho „předurčený“ a krátce poté odstraněný předchůdce **Jan Pavel I.** (Albino Luciani) zde **není brán v úvahu**, protože byl pouze „nehodou“ a nedostalo se mu času zahájit něco důležitého.

Wojtyła byl **syn židovské matky** a velký přítel talmudistů (což však samo o sobě již dávno neznamenal nic „progresivního“).

Jan Pavel II.

* **se nenechal** (ostatně jako již jeho krátkodobý předchůdce) **korunovat** tiárou;

* učinil obrovský krok „*kupředu*“, když jako první z „papežů“ zinscenoval **všeobecné modlitební setkání velkých světových náboženství** (Assisi 1986) a poté je každý rok v menším měřítku opakoval;

* jako první z „papežů“ podnikal pravidelné **výjezdy do celého světa**, které deklaroval za cesty poutníka;

* v rámci těchto údajných „poutnických cest“ jako první z „papežů“ navštívil **synagogy a mešity, v nichž se dokonce „modlil“**;

* při těchto „poutích“ se kromě toho jako první z „papežů“ **setkával s „reprezentanty“ všech možných falešných „církví“ i pohanských náboženství**, jejichž „bohoslužeb“ se často účastnil a od jejichž modlářských kněží (a kněžek) si dokonce občas nechával „požehnat“;

* jakožto první z „papežů“ **přijal ve Vatikánu nesčetněkrát představitele všech možných „církví“, náboženství a kultů**, přičemž je vždy ještě **povzbuzoval setrvávat** v jejich falešných, pouze věčnou smrt přinášejících „věroučných“ představách, ale zato je **naléhavě vyzýval „společně“ se „neúnavně angažovat“ za „mír“ a „zdar“ celého lidstva**, atd.;

* jako první z „papežů“ (při návštěvě Izraele na Genezaretském jezeře roku 2000) použil **zcela veřejně jako nepochybně satanského symbolu na hlavu postaveného kříže** a nechal se s ním fotografovat i filmovat;

* jako první z „papežů“ zavedl tzv. „*světové dny mládeže*“ s čistě emotivním charakterem „*prožitků*“ **bez jakékoli substance víry**;

* **právě pro všechno to** byl svými židovskými a zednářskými kumpány po **dlouhý čas** jásavě oslavován jako „*pokrokový*“;

* přesto **vzdor** těmto nesmírným „*vymoženostem*“ v posledních letech svého mimořádně dlouhého pontifikátu se mu – u těch samých dialektických světových médií a davů papouškujících – **za ustavičné a vytrvalé „úspěchy“** dostalo pověsti „*konzervativce*“!

4. syntéza = nová „konzervativní“ teze Benedikt XVI. (Joseph Ratzinger) 2005-2013

Po matce je **židovského původu**,¹ a byl již na II. vatikánském koncilu jako teologický poradce kardinála Josepha Fringse pozoruhodně „*progresivní*“.

Jeho kniha „Úvod do křesťanství“ z roku 1968 se jen **hemží** dokonce i **výslovnými herezemi**.

Přesto si s **podporou židovsko-zednářských světových médií** nejpozději v roli „*prefekta kongregace pro víru*“ získal pověst „*konzervativce*“, ba dokonce „*arcikon-zervativce*“.

Sám se také snažil takovou pověst upevňovat pravidelným publikováním **zdánlivě „konzervativních“** knih.

Takto získaná pověst mu umožnila fungovat jako nová **syntéza = nová „konzervativní“ teze**.

Protože ta byla **přínejmenším na pár let „potřebná“**, byl – přirozeně jen s jeho souhlasem – posunut na toto místo.

Nejdůležitější z jeho (zlo)činů jsou **ještě v tak živé paměti**, že je zde není třeba všechny ze široka rozvádět; spokojíme se s několika málo příklady:

Benedikt XVI.

* trojitou papežskou korunu **také ve svém „papežském“ znaku** nahradil **prostou biskupskou čapkou**;

* **rozmnožil** návštěvy synagog a mešit včetně setkání s religiózními i světskými zástupci **organizovaného talmudismu**;

* intenzivně **pokračoval** i ve všech ostatních rovinách v **pan-ekumenických snahách** svého předchůdce;

* **mnohokrát se nechal filmovat a fotografovat s jednoznačně satanskými gesty**;

* demonstrativně nosil různé **biskupské mitry s jasně vysokostupňovou zednářskou, příp. kabbalistickou symbolikou**;

* takto „upevnil“ všechny od Wojtyly převzaté „*vymoženosti*“ a opatrně, ale cílevědomě je **dále zdokonaloval**;

* na druhé straně však **z nezbytí** znovu zavedl několik „tradičních“ formalit **zcela vedlejšího významu** (klobouk, červené lakované střevice, purpurový plášť s hermelínem a „*starou mší*“, ale pouze jako „*mimořádný obřad*“, atd.), aby vzdor všemu vypadal jako obzvláště „konzervativní“;

* byl a je proto zcela převážně označován resp. považován za „konzervativního“, ba dokonce „arcikon-zervativního“ (**vysoce zasvěcenými** sice jen s **chápavým augurským úsměvem**, ostatními však s nelíčeným rozhořčením).

¹ Pozn. editora českého překladu: Ratzinger je přímým potomkem dlouhé řady Židů, mezi nimi i devíti rabínů. Pro náš účel se zde omezíme na konstatování, že Židovka Maria Peintner Riegerová (* 1884) se provdala za Josepha Ratzingera, a jejich syn **Joseph Ratzinger** je po matce, tedy podle halachy (talmudského religiózního zákona), plnokrevný Žid. Převzato z italského katolického měsíčníku „Chiesa viva“ č. 452 ze září 2012, str. 28-29, kde je uveden jeho celý rodokmen od 16./17. století.

5. „*progresivní*“ antiteze František (Jorge Bergoglio) 2013-....

Je zcela mimořádně oddaným přítelem Židů. A ostentativně také „*chudých*“.

Obojí exaktně zapadá do konceptu nadcházejícího talmudistického pseudomesiáše, jehož viditelný průkopník (jako hlásná trouba neviditelného) již po desetiletí až dodnes beze změny propaguje vysoce zasvěcené, kryptokomunistické heslo „Share international – Části internacionály“, chápané jako části „*říše*“ s „*chudými*“ na světové úrovni.

František

* rafinovaně využívá dvojznačnosti výrazu „*reforma*“ (vlastně „**obnova původní formy**“, mezitím však „*libovolná přeměna*“), aby již volbou svého jména dal najevo, že **údajně** podle „*církevního reformátora*“ svatého Františka z Assisi zamýšlí svou **dávno již ne katolickou „církev“ ještě mnohem radikálněji převrátit**, než všichni jeho **dialektičtí předchůdci**;

* již od počátku se okamžitě **zbavil** nejen pouze tradičních vnějších atributů papežství, které jeho „*konzervativnější*“ předchůdce **z chytrácké kalkulace „znovu zavedl“**, nýbrž i mnoha jiných;

* zjevně tím **zamýšlí** připravit další (a v zásadě **definitivní**) **obrovský krok: jeho oficiální uznání všemi velkými světovými náboženstvími za jejich společnou „duchovní“ hlavu...**

* je **právě proto** židovsko-zednářskými médii (včetně tisku jeho vlastní „*círky*“) přinejmenším teď na počátku věnčen **mimořádně mnoha vavříny** a vynášen jako **velký nositel naděje**.

*

Nahoře jsme v nejstručnější možné formě shrnuli **dialektické schéma** k všeobecnému přehledu.

Následují doklady, dokumenty a citáty k příkladům, uvedeným tam bez příslušných pramenů.

Zřetel bude ovšem brán **pouze na takové body**, které **nejsou** všude obsažené a přístupné v příslušných lexikonech, příručkách, církevních a/nebo papežských dějinách, příp. dalších dílech.

Kardinál Mariano Rampolla del Tindaro

Místo sv. Pia X. měl být vlastně zvolen papežem **zednářsky nejvýš zasvěcený kardinál Mariano del Rampolla**. Ten toho skutečně docílil většinou hlasů v konkláve roku 1903; nanejvýš pravděpodobně ne bez energického „*příspěvní*“ několika vlivných, avšak neidentifikovaných kompliců mezi kardinály...

Pouze veto rakouského císaře zabránilo jeho definitivnímu zvolení!

Kardinál Rampolla byl usvědčen po své náhlé smrti 16. prosince 1913.

Dokumenty, které jej jednoznačně prokázaly jako **člena satanistického zednářského řádu O.T.O. (Ordo Templi Orientis)**, se našly v zásuvce jeho opuštěného psacího stolu. Svatý Pius X., jemuž byly dokumenty předloženy, je vzal na vědomí a s odpořem přikázal na místě a **před jeho očima** spálit. Později o tom vypovědělo několik zcela hodnověrných **přímých** svědků.

Časopis „*Sodalitium*“ je tiskovým orgánem skupiny italských a francouzských kněží, kteří bohužel stále ještě holdují zcela neudržitelnému teologickému pojetí, že papežové církve II. vatikánského koncilu sice **postrádají jakékoli papežské autority**, ale současně sedí **legitimně** na Petrově stolci...!

Před několika lety se však právě tento časopis v čísle 62 francouzského vydání² také ještě pokusil zpochybnit tehdejší svědecké výpovědi o usvědčení Rampolly, ovšem velmi podivnými a pouze rabulistickými argumenty.

Félix Causas, vynikající znalec celé Rampollovy aféry,³ v roce 2009 příslušný článek přímo mistrovsky rozebral⁴ a jeho sofistická tvrzení jedno po druhém vyvrátil.

Především **dosvědčil**, že měl osobně v ruce pověstný exemplář časopisu „*The Equinox*“, **oficiálního tiskového orgánu satanistického O.T.O.**, v němž je vedle řady dalších osob **jmenovitě uveden** také kardinál Rampolla jako člen této nejvýše zasvěcené satanistické sekty.

Zmíněné číslo z „*roku XV, díl. III, č. 1, březen 1919*“, vyšlo u „*The Universal Publishing Company, 57 Grand River Avenue, Detroit – Michigan*“ za cenu přesně „**666 centů**“!⁵ A to **právě na těch stránkách**, které již protizednářský katolický spisovatel **Félix Lacointa roku 1929 naprosto správně uvedl!**⁶

Avšak nejsme bezpodmínečně odkázáni pouze na toto zcela věrohodné svědectví, abychom s jistotou věděli, že by Rampolla v případě svého zvolení byl **prvním papežem židovského zednářstva**.

Je zde totiž cosi, o čem „*Sodalitium*“ zjevně nemá ani tušení. Existuje další a absolutně neúplatné svědectví! Vrcholný židovský politik **Oscar Salomon Straus** (1850-1926), v letech 1906 až 1909 ministr obchodu USA, jako dvaasedmdesátiletý r. 1922 ve vydavatelství Houghton Mifflin Co. publikoval svou autobiografii. Má titul „*Under four administrations – from Cleveland to Taft*“ (*Za dvou vlád – od [prezidenta USA] Clevelanda k [prezidentovi USA] Taftovi*).

Straus tam na str. 345-348 píše o své návštěvě Říma. A jak v nejkrásnější upřímnosti líčí, setkal se tam se svým souvěrcem **Ernesto Nathanem**, ostatně potomkem frankfurtského Rothschilda, který se roku 1970 stal starostou Říma. Poté **spolu s Nathanem**, svěřencem rovněž **židovského Giuseppe Mazziniho**, svého času politického vůdce **evropského zednářstva**, navštívil právě **kardinála Rampollu!**

Nathan byl ostatně **nepokrytým a vyhlášeným nepřítelem Církve a papeže!**⁷ Jako **vysokostupňoví zednářští a vehementně protikatoličtí talmudisté** neměli ti dva **absolutně žádný důvod** navštívit **katolického kardinála!**

² Resp. v číslech 60 (únor 2007) italského vydání a pak znovu (!) v čísle 65 (únor 2012) téhož italského vydání – podle dr. F. A. in: „Chiesa viva“ č. 453, říjen 2012, str. 13.

³ Srv. jeho dřívější příspěvek na dané téma: Félix Causas, „Un cardinal de l’Eglise Catholique Romaine affilié à la Contre-Église Luciférienne“ [Kardinál římsko-katolické církve jako člen luciferské proticírkve], in: „Sous la bannière“ č. 126, červenec-srpen 2006, str. 4-11.

⁴ Felix Causas, „Qui donc ose défendre Rampolla? Force? Sottise? ou Imposture?“ [Kdo se tu odvažuje hájit Rampollu? Je to fraška, drzost nebo uvádění v omyl?] in: „Sous la bannière“ č. 144, červenec-srpen 2009, str. 20-31.

⁵ Cit. podle: Causas (2006), str. 6.

⁶ Causas (2009), str. 24.

⁷ Srv. např. Jean-Jacques Thierry, *Le Vatican secret* [Skrytý Vatikán], Paříž, Calmann-Lévy [židovské vydavatelství] 1962, str. 25: „Kampaně zednářstva, výtržnosti lůzy, která se vrhla na rakev Pia IX. a hrozila ji hodit do Tibery, i protiklerikální delirium římského starosty Nathana rovněž nebyly vyvolány k přinucení papeže k ještě předčasnému usmíření [s italskou republikou].“

O čem se tehdy s Rampollou mezi šesti očima domlouvali, to si Straus z pochopitelných důvodů nechal pro sebe. Tvrdil však – **a zde je to doslova citováno** –, že Rampolla „(byl) *považován za nejschopnějšího a nejskvělejšího možného papežského kandidáta mezi kardinály*, a lze i připomenout, že *platil za logického nástupce Lva XIII., což znamenalo, že by byl pravděpodobně papežem zvolen, kdyby nebylo protestu rakouského císaře...*“⁸

To je z pera vysokostupňového zednářského talmudisty velice **zrádná** chvála. Talmudisté a lóže tedy měli už před 110 lety v konkláve r. 1903 „svého“ kandidáta – a již tehdy jej **bezmála** „*prosadili*“.

Ordo Templi Orientis (O.T.O.)

Byla to bezpochyby „nehoda“, že výše zmíněné číslo časopisu „*The Equinox*“, určitého absolutně jen pro členy řádu, padlo do „*profánních*“ rukou.

Úplný text pro nás rozhodujícího článku tohoto vydání s titulkem „**Liber III**“ (= lat. „kniha III“) se nachází v **anglickém originálním a doslovném znění** v proslulém díle protizednářské autorky **Edith Starr Millerové (Lady Queenborough)** „*Occult Theocracy*“, které vyšlo poprvé 1933 a od té doby bylo mnohokrát dotištěno.⁹

Autorka text naprosto přesně a dokonale **zdokumentovala**, avšak pro svou knihu jej musela nechat **znovu vysázet**, takže **nereprodukuje** originální druh písma z časopisu.

Z knihy Starr Millerové zde následují první dvě a půl stránky textu zmíněné „**Liber III**“ (celý velmi důležitý text plní v knize strany 677-684).

Vyobrazení v silném zmenšení s vynecháním záhlaví sloupců i číslování stran je na konci studie (str. 38). Zde následuje vlastní překlad:

MANIFEST O.T.O.

MÍR, TOLERANCE, PRAVDA; POZDRAV [VÁM] VŠEM, [VY] BODY TROJ-ÚHELNÍKU;

RESPEKT VŮČI ŘÁDU I VŮČI VŠEM, KTEŘÍ SI RESPEKT PŘEJÍ; ZDAR A BLAHO.

DĚLEJ, CO CHCEŠ, MÁ BÝT TVÝM CELÝM ZÁKONEM.

1. O.T.O. je korporace zasvěcenců, v jejichž rukou je soustředěna moudrost a vědění následujících spolků:

- 1. Gnostická Katolická Církev.*
- 2. Řád Rytířů Svatého Ducha.*
- 3. Řád Iluminátů.*
- 4. Řád Templářů.*
- 5. Řád Rytířů Sv. Jana.*
- 6. Řád Maltézských Rytířů.*
- 7. Řád Rytířů Svatého Hrobu.*

⁸ Všechno cit. podle: Fr. Arthur W. Terminiello, *The Illuminati and the Catholic Church*, reprint Arabi, Louisiana/USA 1992, str. 6 ad.

⁹ Naše vydání je nedatované faksimile z roku 1933, které zajistil „The Christian Book Club of America“. Jí zvolený titul „Okultní teokracie“ vysvětluje sama autorka tím, že prostě jen z „Murray New English Dictionary“ tam cituje následovně: „THEOCRASY. Přizpůsobeno a smíšeno z řeckého θ $\acute{\iota}$. z θ .. - ζ Bůh + $\acute{\iota}$. směšování). 1. Antická mytologie. Smíšení různých božstev nebo božských atributů do jedné osobnosti; také směs uctívání rozličných božstev.“

8. *Skrytá Církev Svatého Grálu.*
 9. *Hermetické Bratrstvo Světla.*
 10. *Svatý Řád Růžového Keře z Herdomu.*
 11. *Řád Svaté Královské Klenby od Henocha.*
 12. *Starý a Původní Obřad Zednářstva (33 stupňů).*
 13. *Obřad Memphis (97 stupňů).*
 14. *Obřad Misraim (90 stupňů).*
 15. *Starý a Přijatý Skotský Obřad Zednářstva (33 stupňů).*
 16. *Swegenborgův Obřad Zednářstva.*
 17. *Martinistický Řád.*
 18. *Řád Sat Bhai i mnoho dalších řádů stejných zásluh, i když méně známých.*
- Nezahrnuje A .: A (= Atlantické Adepty),¹⁰ ale s tímto vznešeným spolkem je v těsném spojení.*

Náš řád na žádný způsob nepoškozuje spravedlivá privilegia řádně autorizovaných zednářských korporací.

2. Protože rozšíření původně tajné moudrosti vedlo k chaosu, bylo hlavami všech těchto řádů rozhodnuto činnost nově uspořádat a centralizovat zcela tak, jako v hranolu rozložené bílé světlo může být znovu sloučeno.

On [O.T.O.] slučuje úhrn tajného vědění všech orientálních řádů, jeho pohlaváři jsou zasvěcenci nejvyššího stupně a jako takoví jsou uznáváni všemi, kteří jsou v každé zemi světa takového uznání hodni a schopni.

V těch nejdávnějších časech patřili k ustavujícím a zakladatelským shromážděním O.T.O. takoví muži, jako Siddartha, Krišna, Šimon Mág, Basilides, Paracelsus a Jakob Boehme...

A nedávněji:

Wolfgang von Goethe

Sir Richard Payne Knight

Sir Richard Francis Burton

Furlong Dux

král Ludvík Bavorský

Richard Wagner

Ludwig von Fischer

Friedrich Nietzsche

Hargrave Jennings

Karl Kellner

Eliphas Lévi

Franz Hartmann

kardinál Rampolla

Papus (dr. Encausse)

Jména ženských členů se nikdy nesdělují... Je zakázané odhalit zde jméno nějakého ještě žijícího pohlavára.

Byl to Karl Kellner, který obnovil exoterickou [= vnější] organizaci O.T.O., a nyní zahájil úspěšně plněný plán, dostat znovu všechny korporace pod jedno vedení.

¹⁰ Podle Queenborough, str. 571.

Písmena O.T.O. představují slova Ordo Templi Orientis, neboli Templáři Orientu, avšak mají také tajný význam pro zasvěcence.

3. Řád je internacionální a má trvalé odbočky v každé civilizované zemi světa.

Cíle O.T.O. mohou být plně srozumitelné jen jeho nejvyšším zasvěcencům; lze však zde otevřeně říci, že učí hermetické znalosti okultního vědění, čistou a svatou magii světla, tajemství mystické způsobilosti, jógu všech forem, ghana jógu, raja jógu, bhakta jógu i hatha jógu včetně všech ostatních odvětví tajného vědění starých.

V jeho hrudi spočívají Velká Mystéria; jeho mozek vyřešil všechny problémy filosofie i života.

Řád vlastní také tajemství kamene mudrců, elixír nesmrtelnosti i univerzální medicament.

A navíc vlastní i tajemství, jak uskutečnit pradávný sen o bratrství lidí. Má rovněž v každém významnějším centru obyvatelstva tajné útočiště (kolegium u Svatého Ducha), kde se členové mohou ukrýt k pokračování na velkém díle bez ohrožení pronásledováním.“

A tak dále, a tak dál!

Právě citované však již plně postačí, abychom věděli, na čem jsme.

Skutečně tedy existuje „**tajná vrchnost**“ celého, tak mnohotvárného a rozvětveného zednářstva všech možných „**obřadů**“ a systému stupňů. Tato tajná vrchnost sama o sobě doslovně tvrdí, že je „**nejvýše zasvěcená**“.

Je přirozené, že takoví lidé, jako Goethe, Nietzsche nebo Wagner nemohli k O.T.O. ještě oficiálně náležet, protože jistý Karl Kellner „*esoterickou*“ organizaci „*obnovil*“ až po jejich smrti. Sdíleli však **jejího ducha**. Vzpomeňme jen na pseudokřesťanskou, gnosticko-esoterickou grálovou „mystiku“ Wagnerových „zasvěcovacích divadelních děl“!

Nicméně **kardinál Rampolla**, který byl v době publikování tohoto zásadního článku po smrti teprve pět let a tři měsíce, k „*řádu*“ jako takovému bezpochyby náležel.

„Kellner“ ostatně neschází na žádném seznamu běžných **židovských** jmen,¹¹ a rozhodně nechybíme, když O.T.O. – jakož i ostatní odvětví zednářstva – považujeme za výtvar **gnosticko-kabbalistických talmudistů**, přestože je obskurní Karl Kellner málo znám.

Text mluví sám za sebe: konečně se **muselo všechno dostat pod jednu střechu!**

Lady Queenborough má ostatně Kellnera za „*Němce*“, což však nemusí nic znamenat; dále sděluje, že Kellner založil O.T.O. roku 1895 a zemřel 1905 poté, co si již v roce 1902 vyvolil za svého nástupce jiného „*Němce*“ jménem „**Theodor Reuss**“.¹²

Jistě existují křesťanští Němci, kteří se jmenují Reuss nebo Kellner. Nicméně podle badatelky o původu jmen, Nelly Weiss, je Reuss také již k roku 1776 doložené „*jméno z Židovské ulice [Judengasse] ve Frankfurtu n. M.*“¹³

¹¹ Srv. Nelly Weiss, *Herkunft jüdischer Familiennamen. Herkunft, Typen, Geschichte* (Původ židovských příjmení. Původ, typy, dějiny), Bern – Frankfurt am Main – New York – Paris – Wien 1992, str. 71 v rubrice „jména vídeňských Židů ve světě (podle Hugo Golda)“; rovněž na webové stránce židovských badatelů po předcích: <http://www.avotaynu.com/sourcebook.htm> a případně jsou také na: <http://www.avotaynu.com/index.html> kde figuruje „Kellner“ na jmenném seznamu.

¹² Queenborough, str. 571.

¹³ Weiss, str. 215. Poznovu uvádí toto jméno!

Podle názoru Lady Queenborough fungoval **O.T.O.** „*exotericky*“ **nejpozději** od roku 1902.¹⁴ Jeho členové však náleželi – jak prozrazuje samotný článek – již dávno předtím ke všem možným vysoce zasvěceným lóžím.

Svatý Pius X.

V žádném případě jsme jej svévolně neoznačili za **posledního** papeže **mimo** židovsko-zednářskou dialektiku při obsazování Petrova stolce, která vypukla okamžitě po něm.

Zde je zcela upřímný soud autora, **teprve r. 1979** a tedy dost možná neplatně „vysvěceného“ kněze, který si poklidně působí v církvi II. vatikánského koncilu, aniž by se nechal nějak rušit jejím ustavičným **dialektickým** „*pokrokem*“:

„Konkláve, jež zvolilo sv. Pia X., bylo **posledním**, které proběhlo v starobylé, tradiční formě, a **prvním**, u nějž se **objevil tisk předem, současně i po něm.**“¹⁵

Zcela nepokrytý neomodernista, platně vysvěcený, avšak **laicizující kněz** Andrew Greeley, to říká ještě mnohem zřetelněji:

„**Od roku 1903** probíhal **neustálý zápas mezi starým a novým**, mezi kuriálním a pastorálním postojem, mezi takovými, kteří chtěli **věřit modernímu světu**, a těmi, kdo mu **nedůvěřovali.**“¹⁶

A přesně tentýž Pius X. byl prvním a posledním papežem, který **dialektiku** modernistů nazval pravým jménem a **pranířoval!**

V protimodernistické encyklice „*Pascendi Dominici Gregis*“ píše:

„Mínění modernistů se proto porozumí lépe, když se ohlédneme na vývoj sporu mezi dvěma silami – jedné, která naléhá na pokrok, a druhé, jež jej konzervativně tlumí.

Konzervativní prvek je v Církvi velmi silný; spočívá v tradici.

Její představitelkou je religiózní autorita, a to jak kvůli právu, neboť autoritě přísluší tradici ochraňovat, tak i fakticky, protože autorita stojí mimo proměny života a je jen sotva nebo vůbec ne dotčena vším, co pohání pokrok.

Na rozdíl od toho působí na pokrok naléhající a nejhlubším potřebám ve vědomí laiků se přizpůsobující síla, zvláště pak těch, kteří – jak se říká – stojí ve víru života.

Zde, ctihodní bratři, je již viditelný onen náhled, který by chtěl laicismus jako princip propašovat do Církve...

Z kompromisu mezi těmito oběma silami, konzervativní a pokrokovou – jinak řečeno: mezi autoritou a vědomím laického světa – povstává pokrok a jeho proměny.“¹⁷

¹⁴ Queenborough, str. 574.

¹⁵ Christian-Philippe Chanut, *L'élection de saint Pie X* [Volba Pia X.], in: „Cahiers de Chiré“ č. 19, Éditions de Chiré-en-Montreuil 2004, str. 119-127, zde str. 126. Roku 1948 narozený autor, vystudovaný historik, si říká „abbé“ a na téže str. 126 uvádí, že r. 1979 byl „vysvěcen na kněze“ a v současnosti, tedy 2004, úřaduje jako „farní děkan“ v „diecézi Evry“ nové, falešné církve.

¹⁶ Andrew Greeley, *Der weiße Rauch. Die Hintergründe der Papstwahlen 1978* [Bílý dým. Pozadí papežské volby], Graz – Wien – Köln 1979, str. 272, pozn. 14.

¹⁷ Encyklika papeže Pia X. o učeních modernistů, Goldach 1975 (latinsko-německé vydání), str. 53-55).

Tedy papež ovšem ještě netušil, že by se bezprostředně po jeho smrti tatáž špatná dialektika **přenesla i na samotné různé nejvyšší církevní autority (!)**.

Oficiální učitelská a disciplinární opatření sv. Pia X. proti modernismu jsou všeobecně známá a lze se je všude dočíst.

Téměř nebo vůbec neznámá je historie „*Sodalitium Pianum*“.

Zde se v té věci přidržujeme nejlepšího, totiž nejpřímějšího a nejzevrubnějšího pramene, jaký **vůbec existuje**.

Jde o drobnou knížku, kterou pravověrný francouzský katolický kněz **François Ducaud-Bourget** dopsal již v lednu 1954, avšak mohl ji vydat až o dvacet let později, roku 1974.¹⁸

Vyšla však absolutně nezměněná, jak sám v předmluvě z roku 1974 potvrzuje: „*Neupravil jsem ani jediné slovo svého rukopisu.*“¹⁹

„*Sodalitium Pianum*“ založil roku 1909 nadmíru schopný, vzdělaný, horlivý, čino-rodý a ve víře pevný kněz a teolog **msgre Umberto Benigni** (1862-1934) jako mezinárodní informační službu pro Svátý stolec, která příslušným úřadům kurie dodávala především **takové zprávy o modernistických pletichách v kněžstvu a mezi teologicky vzdělanými laiky** celého světa, které by se k nim jinak jen sotva dostaly. Ale také jako organizaci, jejíž členové **vždy ve svém okolí potírali modernismus slovem i písmem**.

To poslední zednářští nepřátelé „*Sodalitia*“, kteří přece sami **vždy vskrytu podřývali (!)**, téměř nikdy nezmiňovali – většinou ji představovali jako jimi drze nazývanou „*špiclovskou organizaci*“.

Ano, neohrožený obhájce víry msgre Benigni byl a dodnes je za svou velice účinnou práci ještě posmrtně **zuřivě pomlouván a nenáviděn**; stejně jako samotný sv. Pius X.

Přesto např. **zjevně sám již modernistický** církevní historik Franz Xaver Seppelt, který (bohužel) pokračoval v základním díle „*Dějiny papežů*“ od Klemense Löfflera, se **v roce 1940** ještě neodvážil **frontálně** napadnout papeže, jenž zemřel v pověsti svatého. Místo toho v řečeném díle záludně tvrdil, jaká

„je škoda, že sám o sobě oprávněný a nezbytný boj proti modernismu přivodil špatné a politování hodné průvodní jevy šířením **zlovolné podezíravosti a kaceřování**; s **nesvědomitou lehkostí** se vznášela obvinění z modernismu nejen proti věrně katolickým učencům ze světského kněžstva a řeholnického stavu, nýbrž i proti členům episkopátu, a navíc byl církevním učitelským úřadem stanovený pojem modernismu **nepřípustným způsobem** svévolně rozšiřován.

Hlavou tohoto ‚integralistického‘ spiknutí, které se neostýchalo pracovat s povážlivými prostředky, byl monsignore Benigni, jenž – bohužel – nacházel sluchu, ochrany a podpory v nejvyšších vatikánských kruzích.“²⁰

¹⁸ François Ducaud-Bourget, *La Maçonnerie noire ou la vérité sur l'intégrisme d'après les documents authentiques du Procès de Béatification de S. Pie X.*, vydavatelství Nicolas Imbert, Ed. Niort o. O. 1974. Titul v překladu zní: *Černé zednářstvo aneb pravda o integrismu podle autentických podkladů procesu blahověčení sv. Pia X.*

¹⁹ Tamtéž, str. 4.

²⁰ Franz Xaver Seppelt/Klemens Löffler, *Geschichte der Päpste von den Anfängen bis zur Gegenwart* [Dějiny papežů od počátků až po současnost], neue verb. u. erg. Aufl. (46.-55. Tsd.), Bonn 1940, str. 367.

Hned uvidíme, co to bylo za „nejvyšší kruhy“, na jejichž konkrétní pojmenování byl tento pokrytec tehdy ještě příliš bojácný!

To již následující zpracovatel tohoto zásadního díla papežských dějin, **modernistický** církevní historik Georg Schwaiger, předělal roku 1964 právě citovaný text následovně:

„Hlavou ‚integralistického spiknutí‘ byl italský monsignore Benigni. **Za zády Pia X.**, ale přesto s podporou vlivných lidí kurie organizoval Benigni přísně vedený tajný spolek k prosazení zcela anachronických [= překonaných] požadavků. Sami biskupové byli nesmírně podezírání. ... **Ne bez viny Pia X.** mohla tato hra tak dlouho pracovat s tak povážlivými prostředky.“²¹

I tento úskočný pokrytec nejenže lže, ale ještě se zaplétá do protimluvů; jak může být někdo „*vinen*“ něčím, co se děje „*za jeho zády*“!?

Ve skutečnosti se to však **vůbec nedělo** „za zády“ **mezitím svatořečeného** papeže! A v žádném případě se také nejednalo o „*hru*“.

Pius X. naopak dobré dílo **od počátku uvítal** a postavil je pod ochranu **Konzistoriální kongregace**, když byl jejím tajemníkem kardinál De Lai, jejímž **prefektem** však byl on, **osobně sám papež!**

A byla to také především tato **Konzistoriální kongregace** (jež **dozírala na práci biskupů i na duchovní stav jejich diecézí**), která průběžně dostávala informace, se sbírané msgre Benignim.²²

7. března 1911 jmenoval papež Pius X. msgre Benigniho svým **osmým** apoštolským protonotářem, přestože jich odedávna bylo vždy jen **sedm**²³ – známka **zcela mimořádné vážnosti a ocenění!**

5. července 1911 udělil papež msgre Benignimu prostřednictvím vlastnoručního dopisu (!) své apoštolské požehnání. Text (v mém překladu z latiny) zněl takto:

„**Členy Sodalitium Pianum, Naše milované syny, nabádáme v Pánu, aby ve výtečně započatém díle pokračovali a nadále vedli dobrý boj víry, především proti početným bludům a nekalostem modernistů. Vyprošováním všeho dobrého od Pána vám udělujeme své velmi láskyplné apoštolské požehnání.**“²⁴

Téměř přesně o rok později, 8. července 1912, obdržel msgre Benigni znovu vlastnoruční papežský list podobného obsahu:

„**Členy Sodalitium Pianum, Naše milované syny, kteří se nadmíru zasloužili o katolickou věc, nabádáme v Pánu i nadále vést dobrý boj za Boží církev i Svatý stolec proti jejich vnitřním i vnějším nepřátelům. Vyprošováním od Pána všeho dobrého jak vám, tak i vašemu institutu, udělujeme své velmi láskyplné apoštolské požehnání.**“²⁵

A znovu přesně o dva roky později, 6. července 1914 – jen půl druhého měsíce před svou smrtí – si již těžce nemocný papež nenechal vzít zaslání třetího vlastnoručního dopisu msgre Benignimu:

²¹ Cit. podle: Hubert Stadler, *Hermes Handlexikon Päpste und Konzilien* [H. příruční lexikon papežů a koncilů], Düsseldorf 1983, str. 279.

²² Podle: Ducaud-Bourget, str. 11 ad.

²³ Tamtéž, str. 20.

²⁴ Cit. podle téhož, kde je text doložen v *latinském originále*.

²⁵ Cit. podle téhož, str. 21, kde je text znovu v *latinském originále*.

„**Blahopřáním milovaným synům a vyprošováním jim od Pána všechno nejlepší a spásné jakožto odměnu, udělujeme vám na důkaz Naší mimořádné přízně apoštolské požehnání.**“²⁶

Kromě toho dostalo **Sodalitium** mnohokrát zcela *precizní pokyny* buď **osobně od papeže**, nebo od jeho **kardinála-státního tajemníka** Rafaela Merry del Val: tak roku 1919 mělo sledovat „kongres liberálních katolíků“ v Berlíně (!) a referovat o něm státnímu sekretariátu; jindy mělo pozorovat již odsouzené hereticko-schizmatické **maria-vity** v polské Čenstochové a informovat o nich religiózní kongregaci!²⁷

Kromě toho poskytoval sv. Pius X. msgre Benignimu jednou ročně soukromou audienci a pokaždé mu předal darem pro jeho dílo 1 000 lir (tehdy **řádově mnohonásobně větší částku** než naposled před zavedením eura).²⁸

Sodalitium Pianum usilovalo o oficiální církevně-právní uznání za sekulární institut, kterého však nemohlo dosáhnout pro svou (**připomeňme, že papežem schválenou!**) zčásti tajnou činnost, tj. kvůli (bohužel nezbytné) anonymitě některých svých členů. Přesto mělo **oficiální** program, „*Piem X. schválený a požehnaný*“!²⁹

Z řečeného programu vyplývá, že msgre Benigni a jeho spolubojovníci, stejně jako sám papež, **přesně věděli**, že za **modernismem** stálo **židovské zednářstvo**.

Zde je několik příslušných výňatků z programu:

„I. Jsme integrální [= nedílní] římská katolíci. A jak řečeno: integrální římský katolík přijímá vcelku učení, disciplínu a nařízení Svatého stolce i všechny právoplatné důsledky pro společnost i jednotlivce. Je ‚papežský‘, ‚klerikální‘, protimodernistický, protiliberální, **protizednářský** (...)

VI. (...) Víme, že v momentálních a místních každodenních událostech přinejmenším nakonec vždy jde o pradávny boj mezi oběma velkými organizovanými silami: na jedné straně jediná církev Boží, římsko-katolická; na druhé straně její vnitřní i vnější nepřítel. Vnější (**židovsko-zednářské sekty** a jejich přímí spojení) jsou pevně v ruce ústřední moci sekty [= tajné vrchnosti zednářstva]; vnitřní nepřátelé [modernisté], demokracií nadšení liberálové etc...) jí slouží jako vědomé či nevědomé nástroje infiltrováním a rozkládáním katolíků.

VII. Potíráme **vnější i vnitřní sekty** vždy a všude ve všech formách, a to všemi čestnými a vhodnými prostředky. (...).“³⁰

S tím však měl být od roku 1914 rázný konec.

Nejdříve I. světová válka přetrhala mezinárodní spojení **Sodalitia Pianum** a tím je odsoudila k faktické nečinnosti.

A poté, když spojení znovu fungovalo, **skončilo dekretem papeže Benedikta XV.!** Zde však musíme sled našeho vyprávění ještě jednou přerušit.

Rampollova klika

Je totiž mimořádně důležité znát postavení **kardinála Rampolly** jakožto jednoho z **nejvyšše zasvěcených agentů židovského zednářstva** resp. **Satanovy synagogy**.

²⁶ Cit. podle téhož, str. 22, kde je i tento text opět v *latinském originále*.

²⁷ Podle téhož, str. 38.

²⁸ Podle téhož, str. 53.

²⁹ Tamtéž, str. 29.

³⁰ Tamtéž, str. 29 ad.

Rampolla sice nikdy nebyl papežem, ale přesto dokázal propašovat celou „*provázanou skupinu*“ **zasvěcenců** do Vatikánu, resp. do vysokých i nejvyšších církevních úřadů; kliku, jejíž členové se znovu a znovu po mnoho desetiletí vzájemně podpírali a podporovali.

Za odhalení zmíněné „*skupiny*“ resp. **sítě** vděčíme pravověrné mexické novinářce **Mary Ball Martínezové**. Než si jako první dala konečně dohromady jedna a jedna, považoval celý svět **Rampollu** za izolovaný, a především **domněle** za „*ojedinělý případ*“ **bez následků**.

Autorka sice ve své čtivě psané knize vědomě upustila od detailních odkazů na prameny, přesto je naprostá většina jejích údajů korektní!

1) Mariano Rampolla del Tindaro se narodil 1843 na Sicílii, 1866 byl vysvěcen na kněze, 1869 povolán do římské kurie, 1875 dosazen na nunciaturu v Madridu a roku 1877 se vrátil do kurie.

Od roku 1878 vládnoucí nový papež Lev XIII. jej jmenoval 1882 titulárním arcibiskupem a novým nunciem v Madridu. Roku 1887 povýšil Rampollu na kardinála a současně jej udělal svým novým **státním tajemníkem**, kterýžto mimořádně důležitý post si udržel **až do smrti Lva XIII. v roce 1903**.³¹

Tím **byl Rampolla** ve vládě katolické církve po zhruba 16 let **druhým mužem po papeži** a jako takový za tak značnou dobu způsobil **mimořádně mnoho**.

Svým státním tajemníkem, který navenek vždy ukazoval velkou zbožnost (!),³² se však ve víře pevný a prozíravý Lev XIII. nenechával téměř nijak ovlivňovat v oblasti učení, ani politiky (kde se o to Rampolla vícekrát pokoušel).

Přesto však kardinál-státní tajemník několik svých lóžových kumpánů z duchovenstva (kteří možná byli **teprve jím samým v takové proměně!**) dokázal dostat do důležitých postavení, resp. jim do **nich připravil cestu**.

A byl v tom opravdu pilný.

2) Giacomo Della Chiesa (Benedikt XV.) vzdor svému podezření budícímu obvyklému židovskému jménu pocházel ze starého **katolického** šlechtického rodu; jeden z jeho vzdálených předků, **Bernhardin della Chiesa**, františkánský misionář v Číně, byl od roku 1700 prvním biskupem nově zřízené diecéze Peking.³³

Della Chiesa se narodil roku 1854 v Janově, 1878, v roce úmrtí papeže Pia IX. byl vysvěcen na kněze, již 1882 přišel do státního sekretariátu, „*r. 1883 jako soukromý tajemník doprovázel [právě jmenovaného!] nuncia Rampollu do Madridu, a r. 1887 jej jako důvěrný spolupracovník následoval do státního sekretariátu, kde také po Rampollově odchodu zůstal pod Piem X.*“³⁴

Ještě důkladněji nás informuje sám kryptomodernistický církevní historik Franz Xaver Seppelt v roce 1940:

³¹ Všechno podle hesla „Rampolla, Mariano del Tindaro“ msgr. Michaela Buchbergerem vydávaného *Lexikon für Theologie und Kirche* (LThK, Freiburg im Breisgau 1930-1938), zde: svazek VIII (1936), sl. 625 ad.

³² Srv. tamtéž: „vážný, tichý asketa“!

³³ Podle: *Lexikon für Theologie und Kirche* (LThK) díl II (1931), sl. 861, heslo „Chiesa, Bernhardin della, OFM“.

³⁴ *LThK*, tamtéž, sl. 144 (heslo „Benedikt XV.“).

„Roku 1901 se della Chiesa stal **státním podtajemníkem** a jako takový **zůstal pravou rukou Rampolly** (a tím i Lva XIII.) Poslední dobou byl také prostředníkem mezi papežem a státním tajemníkem.

Nový papež Pius X. jej ve funkci **potvrdil i pod novým státním tajemníkem Merry del Val**. To však obecně vypovídalo o **odstavení**, protože se nestal Rampollovým nástupcem nebo alespoň nunciem; také své překvapivé jmenování arcibiskupem v Bologni jako nástupce kardinála Svampa 16. prosince 1907 chápal **v témže smyslu**.³⁵

Přestože tedy vůči Rampollovi a jeho „*pravé ruce*“ della Chiesa **choval** (velmi oprávněnou!) **nedůvěru**, sv. Pius X. zjevně věřil,³⁶ že je třeba vyhovět starému zvyku, podle nějž se nezbytné „odstavení“ **musí** podle možnosti zakrýt odsunutím na vyšší místo, **aby se zachovalo vnější zdání důstojnosti „odstaveného“ alespoň v očích prostých věřících**.³⁷

Došlo to tak daleko, že papež úplně nakonec, pouhý čtvrtrok před svou smrtí, i když jen s nechutí, učinil „nevyhnutelné“.

Podle tradice příslušela arcibiskupovi z Bologni kardinálská hodnost – tudíž ji della Chiesa, kterému byla papežem již sedm let odpírána, nakonec přece jen dostal.

U absolutně nepodezřelého kronikáře Seppelta (1940) k tomu znovu čteme:

„Povýšení na kardinála na sebe nechalo dlouho čekat. Povídalo se, že na nejvyšším místě byly obavy ze silné **převahy Rampollových myšlenek v kolegiu kardinálů**, kdyby mu jako **druhé Já** stál po boku jako kardinál.

Teprve po Rampollově smrti obdržel della Chiesa šarlatový klobouk v poslední konzistoři Pia X. (25. května 1914).“³⁸

Papež, který již cítil svůj konec, pravděpodobně doufal, že krátce před tím jmenovaný kardinál nebude mít v příštím konkláve žádnou šanci.

Jak známo, dopadlo to jinak!

A nejen – jak mnozí nerozumně říkají – „*teoretická spiknutí*“ Ball Martínezová –, nýbrž zcela „seriózní“ – jak by řekli titíž zlomyslní ignoranti – „LThK“ k tomu naprosto upřímně podotýká.³⁹

„V konkláve roku 1914 vzhledem k začínající světové válce bylo jeho **dlouholeté setrvávání v Rampollově škole rozhodující**.“⁴⁰

3) Rafael Merry del Val, jak celý svět „ví“, zemřel „*v pověsti světce*“.

Nespočetní katolíci se modlili jeho proslulé (a navíc teologicky bezvadné!) „*litanie pokory*“ a modlí se je dodnes (aniž by z nich bylo něco vypouštěno).

Dokonce i jinak mimořádně jasnozřivá Mary Ball Martínezová v jeho případě **chybovala**.

³⁵ Seppelt/Löffler, str. 375.

³⁶ Oba až „nepochopitelně“ nadržovali radikálně proticírkevním zednářstvem řízené laicistické Francii, která r. 1905 brutálně zavedla totální odluku státu od Církve a přimlouvali se (ovšem bezúspěšně!) za jistý druh „appeasementu“ papeže vůči těmto masivním útokům!

³⁷ Vyššímu (a zčásti i nižšímu) kléru se ovšem jen sotva dalo skrývat, čím takové zdánlivé „povýšení“ skutečně bylo.

³⁸ Seppelt/Löffler, na cit. místě.

³⁹ Ve Francii a Itálii bylo 1931 již dávno mnoho katolíků, kteří věděli o Rampollově vysokém zednářském zasvěcení, v německých zemích zjevně ne.

⁴⁰ LThK tamtéž, sl. 144 (heslo „Benedikt XV“).

Ve své knize **plné chvály** na tohoto muže píše, že podle jejího názoru by sv. Pius X. bez něj nebyl schopen toho, čeho v boji proti modernismu tak šťastně dosáhl.

Nový důkaz neuvěřitelné perfektnosti služebníků Satana v zvráceném umění – jako sám jejich pán a mistr – přestrojit se „*za služebníky spravedlnosti*“ (srv. 2 K 11,14-15)!⁴¹

Kéž by si to uvědomili všichni ti, kterým v posledním vydání „Pro Fide Catholica“ předložené důkazy o vysoce zasvěceném lóžovém členství rovněž nesmírně zbožného, pokorného a pravověrného msgr Richarda Williamsona z Kněžského bratrstva Pia X. dosud neimponují...! Protože „něčemu takovému“ prý „nemohou uvěřit“.

Věnc vítězství pravdy tentokrát patří americké katolické badatelce **Randy Englové**. Napsala objemné „zásadní dílo“, jak asi musí být nazváno, o sexuálním zneužívání v (bohužel jí ještě za katolickou považované) církvi II. vatikánského koncilu, ale **také ve skutečné Církvi**, tedy té před osudným **7. prosincem 1965**.⁴²

Rychle se totiž ukázalo, že **většinu sodomitů v pravé Církvi** – a kdo by se tomu divil? – **tvořili podloudně do ní proniknutí vysoce zasvěcení podrývači židovsko-zednářské proticírkve!**

A rovněž zdánlivě „svatý“ kardinál Merry del Val, který v knize Randy Englové hraje vysloveně neslavnou roli.

Následující řádky přebíráme z článku italského katolického měsíčníku „*Chiesa viva*“, jenž není v zásadě ničím jiným, než jedním dlouhým citátem z řečené knihy, tedy podle italského překladu stran 716-718 anglického originálního vydání, na nichž jsou uvedeny až puntičkářsky důkladné výsledky autorčiny badatelské práce ve věci „svatosti“ Merry del Vala.⁴³

Ukázalo se, že tento muž – což bylo Mary Ball Martínezovou i mnoha dalšími po téměř sto let přehlíženo – patřil **také přímo k Rampollově síti** tak, jako Della Chiesa, Gasparri, Radini-Tedeschi, Pacelli, Roncalli a Montini!

Podle všeho, ale skutečně podle všeho zdání měl tento vysoký zasvěcenec **skutečně židovské, resp. marranské „kořeny“**, jak se tomu od jisté doby všude tak pěkně říká. Englová se k tomu podrobněji nevyjadřuje, ale přesto píše:

„Rafael Merry del Val y Zulueta se narodil 10. října 1865 v Londýně. Řada urozených předků jeho otce sahala až do Irska a Anglie 17. století, a **dále pak do Sevilly ve Španělsku**, zatímco jeho matka – z **holandské, skotské a španělské krve** – byla dcerou proslulého finančníka banky **Zulueta and Company** v Londýně.“

Přesně **v druhé polovině 17. století**, během Cromwellovy éry i po ní, se španělští a portugalští Židé **poprvé zase** dostali na britské ostrovy – stojí to ve všech lepších děje-

⁴¹ „A není divu; neboť i sám satan se přepodobuje v anděla světla. Není to tedy nic zvláštního, jestliže se také služebníci jeho přepodobují, jako (by byli) služebníky spravedlnosti; jejich konec bude podle skutků jejich“; pozn. českého překl. podle NZ.

⁴² Randy Engel, *The Rite of Sodomy – Homosexuality and The Roman Catholic Church*, vydal Export/Pennsylvania 2006.

⁴³ Dr. F. A., „*Il segreto della ‚tomba vuota‘ di Padre Pio*“ [Tajemství „prázdného hrobu“ pátera Pio], řada 25, in: „Chiesa viva“ č. 444, prosinec 2011, str. 14 ad. – Souvislost s páterem Pio vyplývá z toho, že údajně tak „svatý“ kardinál Merry del Val z nejvyššího místa ve Vatikánu **podněcoval, podporoval a před papežem skrýval permanentní zlomyslné pronásledování** stigmatizovaného kapucínského pátera prostřednictvím početných závistivců v kléru...!

pisných knihách, ale zcela jistě v každých, samotnými talmudisty napsaných „dějinách židovského národa“!

Téměř všichni Židé přicházeli do Anglie jako bankéři nebo bohatí obchodníci.

Později, ke **konci století, po** nástupu Viléma Oranžského na trůn, přicházeli do Anglie **také ze své momentální vlasti, z Holandska**, kde již od svého vyhnání ze Španělska o dvě století dříve hromadně hledali útočiště.

Případ by tedy mohl být jasný.

Potomek marranů, Merry del Val, studoval nejprve v Bruselu, poté teologii v anglickém Ushawu, až nakonec „*po audienci u Lva XIII.*“ zakotvil v Římě na „Accademia dei Nobili Ecclesiastici“ (Akademii církevních příslušníků šlechty), kde byl 30. prosince **1888** vysvěcen na kněze a zůstal v akademii, aby tam a na Gregorianě dokončil svá teologická a církevně historická studia.

Na řečené akademii se spřátelil s americkým kněžským seminaristou jménem **Francis Augustus MacNutt**, který se však po přijetí nižších svěcení necítil být ke kněžství povolán. MacNutt mezitím žil dál v Římě „*a zůstal*“, jak Engelová doslova uvádí, „*ve spojení s Merry del Val a s kardinálem Mariano Rampollou del Tindaro. Ve své biografii Mac Nutt zdůrazňuje, že při konkláve 1903 dával přednost kandidatuře Rampolly před Sartem.*“

Engelová pak předkládá dokumenty, které bez jakékoli možnosti pochyby dokládají, že kardinál Merry del Val během úřadu státního tajemníka sv. Pia X. ve své rezidenci potají udržoval vztahy se sodomitskými přáteli a pořádal homosexuální orgie, a zvláště pak s výše zmíněným **Francisem MacNuttem**.

Není zde místo na podrobnější projednání, zvláště když u Engelové je všechno naprosto přesně popsáno.

Dodejme pouze, že Lady Queenborough, aniž by tehdy – v roce 1933 – o Merry del Valovi a jeho orgiích věděla (**a zvláště ne o dnešních nekonečných pedofilních skandálech v církvi II. vatikánského koncilu**) s až zarážející precizností prohlásila:

„Z poznámek, zapsaných samotným Theodorem Reussem, i z korespondence mezi ním a Karlem Kellnerem vešly ve známost **základní principy O.T.O.** a potvrzují zjištění, že tato organizace byla vytvořena k **výslovnému účelu, dosadit falický⁴⁴ kult na místo křesťanství.**“⁴⁵

Nás však především zajímá, že Merry del Val byl přes svého intimního přítele Mac Nutta **prokazatelně ve spojení s Rampollou**. A nepochybně nejen přes něj.

Vždyť za **své následovnictví** po Rampollovi v mimořádně důležitém úřadu státního tajemníka zjevně děkuje – **samotnému Rampollovi!**

O tom nás již však neinformuje Engelová, nýbrž anonymní autor časopisu „*Chiesa viva*“ v následujícím pokračování série článků.⁴⁶

Z Rampolovy biografie cituje málo známou skutečnost, že na smrt nemocný papež Lev XIII. svého kardinála-státního tajemníka výslovně **nechtěl** za svého nástupce:

„Opravdu jej nepředstavil jako ‚kandidáta‘ na papeže, protože ještě než začal svůj smrtelný zápas, Lev XIII. se rozloučil s kardinály a každému z nich doporučil, aby **hlasoval pro Girolama Maria Gottiho**, bývalého generálního předsta-

⁴⁴ Pro ty, kdo to ještě nevědí: „phallos“ (φαλλός), je (staro)řecké označení pro mužský pohlavní úd...

⁴⁵ Queenborough, str. 574.

⁴⁶ Dr. F. A., „Il segreto della ‚tomba vuota‘ di Padre Pio“ [Tajemství „prázdného hrobu“ pátera Pio], řada 26, in: „Chiesa viva“ č. 445, prosinec 2012, str. 14 ad.

veného karmelitánů a ‚červeného papeže‘. tj. prefekta [Congregatio de] Propaganda Fide.⁴⁷

Dále z téže knihy cituje rovněž téměř neznámou skutečnost, že veto rakouského císaře proti případnému zvolení Rampolly papežem bylo jisté již dlouho před začátkem konkláve!

„Přesně během dlouhé předsmrtné agonie starého papeže informoval list ‚Corriere della Serra‘ z 11. července 1903 o hrozbě veta, vznášejícím se nad nadcházejícím konkláve a zacíleným na zmaření Rampollovy kandidatury, který se halil do hermetického mlčení a nepodnikal nic ve svůj prospěch.“⁴⁸

Veto ovšem nehrozilo **jen snad**, jak jsme stále **bez důkazu** ujišťování dobromyslnými dušičkami, že císař o Rampollově nejvýše zasvěceném lóžovém členství věděl, nýbrž ze zcela banálních **politických** důvodů.

Rampolla totiž všeobecně politicky platil za **přítele Francie a protivníka Německa i Rakouska**.⁴⁹

Náš autor spojil oba body a nadmíru zajímavě je vysvětluje:

„Fakt, že kardinál Rampolla ještě před skonem Lva XIII. věděl, že nebyl ‚kandidátem‘ papeže a současně mu také bylo známo veto, hrozící jeho kandidatuře, nás musí vyvést z míry vzhledem k **nečekané smrti** msgre Volpiniho, prosekretáře konkláve, a jeho **následného nahrazení dalším z Rampollových chráněnců, msgre Merry del Valem**, který z této náhodně nabyté pozice nenadále dosáhl přízně nového papeže Pia X. a byl jmenován státním tajemníkem a okamžitě poté i kardinálem.

Kardinál Rampolla **si podržel** své postavení **prezidenta Papežské biblické komise** a 30. prosince 1908 jej Pius X. jmenoval **sekretářem Svatého Officia**, takže se on sám – **stejně jako jeho chráněnci msgre Merry del Val, msgre Giacomo Della Chiesa a msgre Pietro Gasparri** – udržel v nejvyšších místech vatikánské hierarchie.⁵⁰

Merry del Val zůstal kardinálem-státním tajemníkem až do smrti sv. Pia X. který se bohužel díky jeho chytrosti a početným (zednářským) kontaktům tohoto (téměř) per-

⁴⁷ Cit. podle téhož z: A. Blandini, *Il Cardinale Mario Angelico Rampolla*, str. 52.

⁴⁸ Blandini, tamtéž.

⁴⁹ Zcela výslovně to potvrzuje i Christian-Philippe Chanut, str. 121: „Kandidatura kardinála Rampolly del Tindaro spočívala téměř výhradně na politickém krédu: zkřížit německou politiku, která domněle ohrožovala svobody církve. [Přesto] v očích mnohých právě francouzská republika, která si za státního prezidenta vybrala [lóžového bratra a zřejmého nepřítele církve] Émila Combese, vypadala mnohem nebezpečnější pro svobody církve než německé císařství (...). Zatímco Německo podporovalo misionářské úsilí katolíků a legalizovalo řádové kongregace, francouzská republika je vydrancovala, okradla a vyhnala z území státu. Zatímco francouzská republika byla v rukou zednářů a protiklerikálů všech odstínů, vládl císař s mocnou katolickou politickou stranou Zentrum. Zatímco francouzská vláda dělnické katolíky diskvalifikovala, postavil se císař Vilém II. ‚plně za myšlenky a principy Jeho Svatosti Lva XIII. ohledně dělnické otázky‘. Ústřední téma rampollovské propagandy [!] přivedlo kardinály německých zemí nevyhnutelně do odporu ke kandidatuře kardinála Rampolly del Tindaro i všemu tomu, co jeho stoupenci dokázali přednést.“ – Podrobně k *politickému* protikladu mezi francouzskými resp. frankofilními stoupenci Rampolly na jedné straně, a přívrženci německo-rakousko-italského ‚trojspolku‘ na straně druhé, viz také: David Lathoud, *Avec le Pape au Vatican* [S papežem ve Vatikánu], Paris, Les Éditions du Centurion, 1955, str. 43 ad.

⁵⁰ Dr. F. A., „*Il segreto della ‚tomba vuota‘ di Padre Pio*“ [Tajemství „prázdného hrobu“ pátera Pio], řada 26, in: „Chiesa viva“ č. 445, leden 2012, str. 15.

fektního pokrytce nikdy nedozvěděl o jeho orgiích, a stejně tak málo i ostatní katolický svět!

Z donucení, aby „nevyletěl“, se musel navenek účastnit boje proti modernismu, aniž by jej mohl brzdit.

Co však současně způsobil trvale neblahého v oblasti personální politiky, to se dá už jen tušit...

Merry del Val zemřel roku 1930; posledním členem Rampollova týmu, Pavlem VI. roku 1975 zcela vážně zamýšlený „*proces blahořečení*“ zůstal neuskutečněný – z důvodů, které veřejnosti nikdy nebyly sděleny.⁵¹

4) Pietra Gasparriho udělal podle Mary Ball Martínezové Rampolla „svým šéfasistentem“.

Je podivné, že tento církevní hodnostář je sice v rozsáhlé literatuře církevních dějin 20. století zmiňován na mnoha místech, přesto se nedají najít prakticky žádné precizní údaje o jeho životopisu resp. církevní kariéře.⁵²

„LThK“ z let 1930-1938 mu nevěnoval žádný článek, protože ještě žil. Nicméně je udivující, že – tehdy za katolickou příručku považovaný – „*Herders Konversations Lexikon*“ [Herderův konverzační lexikon] z let 1909-1910 jej už uvádí.

Podle něj se narodil 1852 v italském Visso, od roku 1880 (spíše však – jak bylo obvyklé – ve věku 24 let, tedy 1876) byl knězem a od r. 1896 profesorem na Pařížském Institutu Catholique, **1898 byl jmenován titulárním arcibiskupem v Cäsarei a apoštolským delegátem pro Ecuador, Bolívii a Peru**, než se 1901 stal tajemníkem **Kongregace pro mimořádné církevní záležitosti**.⁵³ V konzistoři z 16. prosince **1907** jej Pius X. povýšil na **kardinála**.⁵⁴

Jak však Mary Ball Martínezová přišla na myšlenku označit Gasparriho za **Rampollova „šéfasidenta“**?

Jednoduše proto, že Kongregace pro mimořádné církevní záležitosti se na jedné straně zabývala **stejnými věcmi**, jako státní sekretariát: vatikánskou „*zahraniční politikou*“ v širším smyslu slova. Na druhé straně sice nebyla organizačně, přesto **fakticky** podřízena státnímu sekretariátu, než Pius X. v roce 1908 konečně uskutečnil již dávno potřebnou „*dalekosáhlou reformu a reorganizaci celé struktury ústředních římských úřadů*“.⁵⁵

Kongregace pro mimořádné záležitosti byla reformou přinucena k **formální** spolupráci se státním sekretariátem; později, roku 1925, z ní dokonce papež Pius XI. udělal první ze tří sekcí samotného státního sekretariátu.⁵⁶

I když se spolupráce stala formální až od roku 1908, přesto byla již dříve **nezbytně neformální**.

A kardinál Gasparri, jak jednoznačně vyplývá ze všech mých pramenů,⁵⁷ skutečně byl od počátku **zcela téhož ducha** jako jeho představený, kardinál Rampolla.

⁵¹ Podle Engelové, resp. dr. F. A. (2011), str. 16.

⁵² Druhé vydání *LThK* z šedesátých let (**již perfektně modernisticky orientované!**) nemám k dispozici a pod určitým časovým tlakem jsem je nemohl vyhledat v knihovně; může však zřejmě obsahovat dokonce zevrubné heslo „Gasparri“ „Pietro“...

⁵³ *Herders Konversations-Lexikon*, 3. vydání Freiburg im Breisgau, díl 3 (1904), sl. 1066 ad. (heslo „Gasparri, Pietro“).

⁵⁴ Tamtéž, svazek doplňků 1910, sl. 688 (heslo „Gasparri, Pietro“).

⁵⁵ Seppelt/Löffler, str. 362.

⁵⁶ Srv. k tomu podrobně: Thierry, str. 161 ad.

Přesně jako Rampolla se zasazoval za Piem X. odmítnutou spolupráci s otevřeně proticírkevní, zednářskou vládou francouzské republiky.

Byl také potají zuřivým **nepřítelem Sodalitia Pianum**, což se však ukázalo teprve při roku 1923 zahájeném⁵⁸ procesu blahořečení Pia X, v jehož rámci totiž jako „svědek“ pozdějšímu světcovi **vytýkal**, že tuto organizaci schválil a zvýhodňoval, ale především že jí popřával sluchu a poté nařizoval jistá personálně-politická opatření...!⁵⁹

Okamžitě po svém zvolení jmenoval Benedikt XV. **novým kardinálem-státním tajemníkem** „kardinála Domenica Ferrata, také předního diplomata z Rampollovy školy..., takže vznikla slovní hříčka „**rampolli di Rampolla**“ (**Rampollovi dědici**), kteří se však „*presto*“ již **zmocnili Vatikánu**“.⁶⁰

Nebyl to bohužel bonmot, nýbrž smutná skutečnost!

„Avšak Ferrata zemřel již 10. října 1914 a dostal nástupce... v osobě **Pietra Gasparriho**“.⁶¹

A **znovu**, i když ne již přímo z **Rampollovy „školy“**, tak přece jen z **jeho nejbližšího okolí**.

V konkláve roku 1922 by se pak Gasparri dokonce téměř stal – sám papežem, protože „druhý den se dostala do popředí jeho kandidatura, pro níž bylo v několika kolech odevzdáno 24 hlasů“!⁶²

Teprve po čtrnáctém skrutiniu se shodli na „*outsiderovi*“ jménem Achille Ratti.⁶³

Lóže si však dokázaly tento „nezdar“ zase kompenzovat, protože Pius XI. se, ať už z jakéhokoli důvodu, rozhodl ponechat **Gasparriho jako státního tajemníka!**

Teprve 7. února 1930 Gasparri z úřadu, který za dvou papežů – přesně jako Rampolla – zastával **po 16 let**, odešel pro vysoký věk; zemřel 18. listopadu 1934.⁶⁴

5) Eugenio Pacelli se roku 1930 stal neodkladně Gasparriho nástupcem v státním sekretariátu, který tím byl **od roku 1887 – do 1939**, kdy se Pacelli sám stal papežem, resp. dokonce **do 1958**, protože od roku 1944⁶⁵ byl Pius XII. současně svým vlastním státním tajemníkem! – **vždy obsazen chráněnci a/nebo odchovanci vysoce zasvěceného lóžového bratra Rampolly!**

O Pacelliho zčásti subverzivním působení na papežském trůně – které však nikdy nepřestoupilo hranice hereze! – se lze dostatečně informovat ve výše zmíněné knize Mary Ball Martínezové (bez poznámek pod čarou) i v mé knize „Koncilní deklarace o náboženské svobodě...“ (s poznámkami).

Narozen 1876 a 1899 vysvěcen na kněze, byl – poněkud bez respektu, ale výstižně – hýčkaným „*kuřátkem*“ **Rampolly, Della Chiesy a Gasparriho**, protože „*od roku 1901 pracoval v papežském státním sekretariátu*“, tedy současně pod státním sekretářem **Rampollou** i jeho podtajemníkem **Della Chiesou!**

⁵⁷ Které zde však nebudou jmenovitě rozváděny, abych nepřekročil rámeček studie.

⁵⁸ Podle: Seppelt/Löffler, str. 373.

⁵⁹ Srv. Ducaud-Bourget, str. 9 a 11.

⁶⁰ Seppelt/Löffler, str. 375.

⁶¹ Tamtéž.

⁶² Tamtéž, str. 389.

⁶³ Tamtéž, str. 390.

⁶⁴ Tamtéž, str. 408.

⁶⁵ Srv. Thierry, str. 170: „Sám Pius XII., s nímž se vycházelo opravdu obtížně, trpěl, jak se říkalo, **protože mu byl vnucen jako záruka jeho zvolení** [!]; proto když kardinál státní sekretář Maglione 1944 zemřel, nebyl již nikým nahrazen.“

Je jistě zajímavé, že jej **osobně zrekrutoval Rampollův důvěrník Gasparri!**

„Velký papežův diplomat, pozdější kardinál **Gasparri**... se dostavil do domu rodiny Pacelli. ... Monsignor [sic] **Gasparri si přišel pro Eugenia Pacelliho jako svého spolupracovníka.** Monsignore byl tajemníkem Kongregace pro mimořádné církevní záležitosti a potřeboval pomocníka pro své velké plány.“⁶⁶

„Roku 1901 Don Eugenio vstoupil jako ‚apprendista‘ [učedník] do Kongregace mimořádných církevních záležitostí.

Byl představen kardinálu **Rampollovi del Tindaro** – tedy právě tomu kardinálu-státnímu tajemníkovi, o němž Lev XIII. říkával: ‚Co kardinál prohlásil, to se také stalo!‘ ...

Po třech letech se stal ‚minutantem‘ [sekretářem]! ... A tehdy dohlížel na jeho práci také onen **státní podtajemník Giacomo della Chiesa** z Janova, který měl jen o několik málo let jako papež Benedikt XV. vybrat Eugenia Pacelliho k jedné z nejobtížnějších diplomatických misí kurie.“⁶⁷

Zajisté, **Rampollův muž** vždy **„vybíral“** toho **dalšího.**

„Sicilián Rampolla, Anglošpaněl Merry del Val a Janovan Giacomo della Chiesa tvořili jedinečné trojhvězdi. Jaká to škola pro Eugenia Pacelliho,“ zvolal jiný z jeho nadšených biografů. A pokračoval:

„Mnozí budou později říkat, že **velmi liberální činnost kardinála Rampolly vytvořila příznivé klima pro rozkvět modernismu.** Zapomínají však, že se musel před ním sklonit dokonce i železný kancléř Bismarck ...“⁶⁸

Jen sotva lze neobratněji **„hájit“ skrytého podporovatele modernismu Rampollu,** před kterým se, jak známo, **židovsko-zednářsky řízený protestant Bismarck** musel ne bez důvodu **„sklánět“** ...

„Od roku 1904 patřil Eugenio Pacelli k **nejbližším spolupracovníkům Pietra Gasparriho.** ... 1911 se stal podtajemníkem, 1912 zástupcem tajemníka a 1914 tajemníkem [jak jsme již viděli, **do roku 1914 Gasparrim vedené a se státním sekretářem Merry del Val úzce spolupracující**] kardinálské kongregace pro mimořádné (politické) záležitosti církve.

Roku 1917 jej Benedikt XV. [= Della Chiesa] nechal konsekrovat titulárním arcibiskupem v Sardes a poslal jako nuncia do Mnichova a poté do Berlína, než jej Pius XI. (na doporučení svou demisi připravujícího Gasparriho?) povolal zpět do kurie a jmenoval kardinálem.“⁶⁹

6) Angelo Roncalli byl, jak Ball Martínezová správně uvádí, chránělec nového biskupa z Bergama, **Giacomo Radini Tedeschiho.**

Roncalli byl teprve 10. srpna 1904 vysvěcen na kněze; v prosinci téhož roku jmenoval Pius X. Radini Tedeschiho vrchním pastýřem diecéze, a 29. ledna 1905 mu v Sixtinské kapli osobně udělil biskupské svěcení.⁷⁰

⁶⁶ Otto Walter, *Pius XII., Leben und Persönlichkeit* [Pius XII., život a osobnost], 37.-42. Tsd. Olten o. J. (1945 nebo později) str. 42.

⁶⁷ Tamtéž, str. 44.

⁶⁸ Nazareno Padellaro, *Pie XII* [Pius XII.], Paříž, Julliard 1950, str. 90.

⁶⁹ Stadler, str. 283 ad.

⁷⁰ Srv. obsáhlou, podrobnou, a přesto zčásti nedbalou (!) biografii Léonce Algisiho, *Jean XXIII*, Paříž, P. Lethielleux, 1961, str. 34-37. Jinak velmi hovorný autor nedokázal ani na jediném místě sdělit ani pouhé **křestní jméno** Radini Tedeschiho!

Ano, Radini Tedeschi před svým jmenováním diecézním biskupem skutečně **pracoval pod Rampollou v státním sekretariátu**, i když bohužel není přesně řečeno, od kdy do kdy.⁷¹

A znovu ano, skutečně ihned po jeho biskupském svěcení si jej právě čerstvě vysvěcený Roncalli vyvolil za svého **soukromého tajemníka**, který také po smrti Radiniho 21. srpna 1914 napsal **biografii** svého biskupského příznivce!⁷²

Ano, dokonce i to souhlasí: sám náš mimořádně nekritický, ba přímo pochlebující Roncalliho biograf, který také všechny Roncalliho souputníky vždy maluje na růžovo jako nejzbožnější a nejryzejší katolíky, nemůže jinak, než s politováním konstatovat, že Radini Tedeschi měl nejpozději roku 1913 rozhodně „*dojem*“, že Pius X., který na něj **původně** spoléhal, **mu již** – právem! – **nedůvěřoval**...!⁷³

Světec musel během svého pontifikátu stále znovu poznávat, že důvěřoval perfektním modernistickým pokrytcům, kteří se teprve někdy později dali poznat v pravém světle!

Nebo také vůbec ne.

Krátce před svou smrtí se francouzskému majorovi Cuignetovi v soukromé audienci svěřil:

„Vzdor všemu tomu, co jsem podnikal, se mi ani na okamžik nepodařilo zadržet postup sekty.“⁷⁴

A konečně dokonce i souhlasí, že „Tedeschi“ (vysl. „Tedeski“) je podle samotných židovských údajů často **se vyskytující židovské jméno**, stejně jako jeho verze „*Tedesco*“, „*Tedesqui*“, „*Todesco*“ a „*Todesko*“...⁷⁵

Benedikt XV. alias **Giacomo della Chiesa**, který jej v roce 1921 povolal **do Říma**, „**byl sám velkým přítelem msgre Radiniho**“, prozrazuje nám jaksi mimochodem Roncalliho biograf Algisi.⁷⁶

Pius XI. „který [Roncalliho] **dobře znal již od časů msgre Radiniho**“⁷⁷ (!), jej roku 1925 jmenoval titulárním arcibiskupem v Areopolis a krátce poté poslal jako apoštolského vizitátora do Bulharska.

Po různých dalších diplomatických místech, za která asi děkoval kompetentnímu **kardinálu-státnímu tajemníku Pacellimu**, jej ten **osobně**,⁷⁸ mezitím již jako papež Pius XII., jmenoval koncem roku 1944 nunciem v Paříži.

Konečně v roce 1953 povýšil Pius XII. Roncalliho na kardinála a hned poté jej jmenoval benátským patriarchou.

⁷¹ Tamtéž, str. 36: „Msgre Radini do té doby projevoval velice výraznou aktivitu: **nejdříve v Státním sekretariátu**, poté v organizaci pro poutníky do Lourd a do Svaté země, ale především ve vedení Katolického kongresu [avšak téhož roku 1904 na příkaz papeže pro „**příliš progresistické**“ tendence (!) rozpuštěné organizace italských katolíků].“

⁷² Tamtéž, str. 37 ad., příp. 53.

⁷³ Tamtéž, str. 51 ad. (zčásti citující z Roncalliho biografie od Radiniho!).

⁷⁴ Cit. podle: Causas (2006), str. 10, pozn. 10.

⁷⁵ Podle výše citovaného seznamu „avotaynu“ na webu; Weissová na příslušném místě uvádí pouze „Tedesco“ (= Němec), od něhož „Tedeschi“ představuje plurál („Němci“).

⁷⁶ Algisi, str. 64.

⁷⁷ Tamtéž, str. 66.

⁷⁸ Podle téhož, str. 186: „Přijetí u Pia XII. 29. prosince [1944] netrvalo... dlouho. Svatý Otec... se mu spontánně svěřil, že jmenování vyšlo od něj [samého].“

Když se 28. října 1958 stal Roncalli papežem, pospíšil si splnit svou exkluzivní (lůžovou) povinnost: **jen o pět týdnů později**, přesně 5. prosince 1958, povýšil na kardinála špičkami lóží již dávno vyhlédnutého svého nástupce **Montiniho!**⁷⁹

7) Giovanni Battista Montini se narodil roku 1897 v Brescii, 1920 byl vysvěcen na kněze a již roku 1922 přišel do Státního sekretariátu, odkud se po menší oklice v roce 1923 vrátil 1925 na nunciaturu do Varšavy.⁸⁰

Byl tedy **pod ochranou kardinála-státního tajemníka Gasparriho**. Následně pak pod **touže ochranou Pacelliho**, který mu také pomohl až nahoru – **jak známo, přesně tak funguje „týmová spolupráce“**...⁸¹

„Roku 1937 se Giovanni Battista Montini stal **substitutem kardinála-státního tajemníka Eugenia Pacelliho**... 1944 **vedoucím oddělení pro vnitrocírkevní záležitosti v Státním sekretariátu**, a konečně 1952 náměstkem státního tajemníka“⁸² a tedy něčím jako náhradou za Piem XII. zrušený, resp. jím **spoluřízený post skutečného státního tajemníka!**⁸³

Jak jsme si již ukázali, Roncalli mu hned po nástupu svého úřadu jako Jan XXIII. předal kardinálský klobouk.

Rampollova síť po **dobrých sedmdesát let (1887 až 1958) podrývala** a umístila do episkopátu a **jmenovitě do kolegia kardinálů** dostatek „plevelných ryb“ k zajištění Montiniho „*zvolení*“...

„**Montini byl favorit**,“ říká jeden z jeho modernisticko-zednářských stoupenců, a ten také skutečně – ne sice na první pokus, ale přesto po pouze šesti volebních kolech – dostal potřebnou většinu hlasů!⁸⁴

Benedikt XV.

Ve **všech** modernisty, příp. zednářskými „liberály“ napsaných biografiích je každopádně **zaníceně vychvalován především za rozpuštění Sodalitia Pianum**.

Nejdříve se však podívejme na střízlivá fakta.

„1. listopadu 1915 potvrdil Benedikt XV. ve své encyklice ‚Ad beatissimi‘ odsouzení modernismu i svým předchůdcem nařízená disciplinární opatření včetně protimodernistické přísahy. ...

Přesto výrazy ‚integralismus‘ a ‚integristický‘, kterých msgr Benigni, ale také k Sodalitii přímo nepatřící obhájci papežské linie užívali, nebyly od té doby encyklikou schváleny.“⁸⁵

To poslední lze interpretovat tak anebo tak. ... Na jedné straně nebyl výraz právě šťastný, protože lze být jen zcela katolíkem nebo vůbec ne. Na druhé straně se katolíci mohli od modernistů (krypto-)heretiků nadále vymezovat už jen negativně tím, že se distancovali jako „protimodernisté“.

⁷⁹ Srv. Stadler, str. 134 příp. 252.

⁸⁰ Podle téhož, str. 251.

⁸¹ Zde autor obrazně použil horolezeckého výrazu „Seilschaft“ (v němčině doslova „lanové družstvo“), kdy jsou všichni jeho členové na sebe vzájemně odkázáni na život a na smrt; pozn. překl.

⁸² Tamtéž.

⁸³ Vedle Montiniho byl ovšem ještě další náměstek státního tajemníka, msgr Domenico Tardini.

⁸⁴ Greeley, str. 270 (pozn. 14).

⁸⁵ Ducaud-Bourget, str. 22 ad.

Ať už je tomu nakonec jakkoli, list kardinála De Laie z 3. srpna 1915 udělil **Sodalitium** výslovně povolení a dokonce příkaz (!) **pokračovat** ve své práci.

Toto prozatímní zdání ochrany bylo papežem Della Chiesou chytře vykalkulováno, protože náš informátor, který řečený dopis v italském originále v úplnosti dokládá, vysvětluje:

„Niméně když světová (válečná) katastrofa uzavřela hranice, **korrespondence se zahraničím byla nemožná** a organizace msgr Benigniho **se stala neúčinnou**.“⁸⁶

Jistě, to nebyla vina papeže, ale znamenitě se mu hodila.

A pak přesně dva roky **po skončení** I. světové války, **ještě než** Sodalitium Pianum mohlo plně obnovit svou dřívější práci, obdržel msgr Benigni náhle dopis od kardinála Scarettiliho, prefekta koncilní kongregace, v němž se doslova říkalo:

„... a poté, co jsem si v té věci vyžádal **příkazy Svatého Otce**, vám sděluji, že tato svatá kongregace **ZA SOUČASNÝCH ZMĚNĚNÝCH OKOLNOSTÍ** považuje rozpuštění Sodalitia Pianum za adekvátní...“⁸⁷

Dopis měl datum z 25. listopadu 1921. ... O necelé dva měsíce později, 22. ledna 1922, byl Benedikt XV. mrtev.

„Potopení“ **Sodalitia** bylo jedním z jeho posledních úředních výkonů!

A byl to přesně tento „**velký čin**“, za nějž jej od té doby **všichni** zednáři (se zástěrou i bez ní!) vychvalují až do nebe.

Musíme se zde spokojit s několika příklady za všechny ostatní, které by bylo možné uvést.

* Franz Xaver Seppelt, údajně zbožně katolický církevní historik (1940): „Hlavou tohoto ‚integralistického‘ spiknutí, které se neostýchalo pracovat s povážlivými prostředky, byl monsignore Benigni, jenž bohužel nacházel sluchu, ochrany a podpory v nejvyšších vatikánských kruzích. **Teprve Benedikt XV. skoncoval s tímto nešvarem, který v mnoha ohledech způsobil tolik neštěstí**.“⁸⁸

* Georg Schweiger, rovněž údajně katolický církevní historik (1964): „**Ne bez viny** Pia X. mohla tato hra tak dlouho pracovat s tak povážlivými prostředky. **Rychle s ní skončil až Benedikt XV.**“⁸⁹

* Hans Kühner, nekatolický (**pravděpodobně talmudistický**⁹⁰) „kritický“ historik papežství (1977): „[Benigni] založil zároveň **Sodalitium Pianum**, Piův tajný spolek, který měl nahradit upalování na hranici, znemožněné civilním zákonodárstvím. ... Byla pročmuhávána celá katolická Evropa, a dokonce ani hierarchové nebyli toho ušetřeni. **Benigniho spiklenecké hnízdo zrušil až Benedikt XV., který mu byl sám podezřelý, stejně jako později Jan XXIII.**“⁹¹

⁸⁶ Tamtéž, str. 23.

⁸⁷ Tamtéž, str. 24 (tam doloženo v italském originálu); zvýraznění verzálami je tamtéž!

⁸⁸ Seppelt/Löffler, str. 367.

⁸⁹ Cit. podle Stadlera, str. 279.

⁹⁰ **Jméno** se vyskytuje jako **židovské**; mnou použité nové vydání z roku 1991 vyšlo v otevřeně židovském vydavatelství Fourier-Verlag...

⁹¹ Hans Kühner, *Lexikon der Päpste. Kirchengeschichte – Weltgeschichte – Zeitgeschichte. Von Petrus bis heute, aktuel*. Lizenzausg. Wiesbaden 1991 [orig. vydání Curych 1977; H. Kühner zemřel 1986], str. 375 ad. Pozn. editora českého překladu: Za povšimnutí stojí postupem času stále otevřenější a nenávidnější zednářská rétorika!

Papež také obnovil vztahy s Francií, a se **všechno otravujícím Sodalitíem Pianem předchozího pontifikátu rázně skoncoval...**⁹²

* Andrew Greeley, laicistický kněz, „Sociologie a teologie“ (1978): „... Pius X. vzdor vši své prostotě a svatosti vedl nejbezohlednější panství, jaké církev zažila od inkvizice. ... Po Piově vládě pak následoval krátký odklad během pontifikátu Benedikta XV., který **většinu pronásledování pod záštitou kardinála Merry del Val ukončil. Benedikt XV. byl každopádně jedním z nejpřístupnějších, nejinteligentnějších a nejliberálnějších papežů** církve od Napoleonových časů.“⁹³

* Hubert Stadler, historik papežství (1983): „**Benedikt XV.** sice pokračoval v centralizačních snahách svého předchůdce, **ale také se postaral o likvidaci Sodalitíem Pianum organizovaného kuriálního nešvaru špiclování.**“⁹⁴

Pius XI.

K jeho činnosti zde již není mnoho co dodat. O podstatných bodech, v nichž se nechal negativně ovlivňovat **Rampollovým mužem Gasparrim**, se lze podrobně dočíst u Ball Martínezové.

Oba jeho státní tajemníci z Rampollovy „školy“ jej bohudíky nedokázali tak perfektně zmanipulovat, jak jejich skrytí nadřízení **doufali**. Pokud uvěříme Greeleymu, tak „**autoritativní rys** Pia XI. připadal **překvapující těm**, kteří jej zvolili, **a také Gasparrimu**“!⁹⁵

Nebo ještě příznačněji:

„Zpočátku to vypadalo, že zvolení Rattiho papežem *a jmenování Gasparriho* státním tajemníkem bylo malým **vítězstvím stoupenců Benedikta XV.**, a tedy že by se dal očekávat **liberální** postoj k **modernímu** světu.

Když **Gasparri** zemřel a Pius XI. se mohl **svobodně** řídit svým vlastním instinktem, vrátila se církevní politika zase rychle směrem Pia X.“⁹⁶

A znovu:

„Roku 1922 vypadal kompromisní kandidát jako **vítězství progresivních sil**. Ve skutečnosti to však byla reakcionářská cesta, **když zemřel progresivistický státní tajemník.**“⁹⁷

Podle toho by byl Pacelliho vliv na Pia XI. slabší, než vliv Gasparriho.

Nelze však tvrdit, že by papež Pius XI. **ani jedinkrát** nezmínil slovo „modernismus“. Ve své encyklice „Ubi Arcano“ z 23. prosince 1922 odsoudil tehdy již několika

⁹² Tamtéž, str. 377 ad.

⁹³ Greeley, str. 265 ad (pozn. 12) resp. 268 (pozn. 14). Jak vidno, mnozí lidé (ostatně i Kühner, l. c.) se snaží **dialektickou** periodu papežství **dodatečně** (!) rozšířit až do 19. století, což však není seriózní.

⁹⁴ Stadler, str. 42.

⁹⁵ Greeley, str. 273 (pozn. 14).

⁹⁶ Tamtéž, str. 268 (pozn. 14).

⁹⁷ Tamtéž, str. 272 (pozn. 14).

teology předkládaný relativismus v oblasti morální teologie⁹⁸ jako „morální modernismus“⁹⁹.

Přesto řečený **zásadní dogmatický modernismus** Pius XI. zde ani nikde jinde výslovně nezavrhl, **i když ten byl nadále virulentní** (= prudce nakažlivý).

Vzdor svým oběma důležitým encyklikám, o **Kristově kralování nad společností** („Quas primas“, 1925) a **proti ekumenismu** („Mortalium animos“, 1928), které se židovskému zednářství absolutně nemohly líbit, je Pius XI. zednářsko-liberálními historiky obecně kárán až **nápadně mírně**.

Za „nešťastný“ nebo podobně je (ostatně zásadně vyjednaný **Gasparrim**) označován konkordát s italským státem, a ještě méně uznání nachází (ostatně **Pacellim** dojednaný) konkordát s Německou říší.

Tehdy prostě byli v obou státech u vlády „*nevhodní*“ lidé.

Zvláště je však Pius XI. chválen za odsouzení (rasisticky motivovaného!) antisemitismu z roku 1928 a za jeho encykliku proti nacionálnímu socialismu z roku 1937, jejíž text ovšem ve skutečnosti napsal – **Rampollův muž Pacelli!**

Rádo se naopak zamlčuje, že v další encyklice „*Divini Redemptoris*“ krátce poté odsoudil ostřeji, ba dokonce **ještě mnohem ostřeji** také bezbožný komunismus.¹⁰⁰

Pius XII.

Již zde bylo řečeno, kde se lze podrobně dočíst o jeho fatální činnosti. Jsou tam i důkazy, že jak „západní“, tak i komunistický „východní“ tisk jeho zvolení uvítal s až nápadnou radostí. Zde si jen pro doplnění uvedeme další, výmluvné svědectví:

„Když prošla **světovým tiskem** zpráva o zvolení dřívějšího státního tajemníka Eugenia Pacelliho, tu s výjimkou nacionálně socialistických novin zazněl **chór všeobecného souhlasu, ba nadšení**, s nímž byl uvítán nástupce velkého papeže misíí a míru, Pia XI.“¹⁰¹

Světový tisk musel být tehdy dočista pravověrně katolický, není-liž pravda?

Nelze vyjít z úžasu. Z úžasu nad těmito **více než naivními** katolickými zaslepení, kterým již nic, ale vůbec nic nechtělo připadat nápadné na podivných chvalozpěvech **Kristu nepřátelského světa** na nového papeže...!

V díle „Koncilní deklarace o náboženské svobodě...“ je také uvedeno mnoho „*po-volaných*“, tedy neomodernistických, resp. zednářských hlasů, které **později** Pia XII. bez okolků označovaly **za toho**, kdo již **zasel všechno to**, co pak Jan XXIII. potřeboval pouze sklidit.

Převážně je však dodnes označován za („*rozumně*“...) „konzervativního“. Proč to je v jistém ohledu „oprávněné“, to jsme si objasnili již výše.

Modernistický historik papežství Stadler si je dvojí dialektické funkce Pia XII. sice jen zhruba, ale přesto vědom:

⁹⁸ V německých zemích (i mimo ně) známý jako „situační etika“... Podle ní by bylo za nějakých „extrémních“ okolností dovoleno v zásadě **VŠECHNO!** Jak známo, Církev učí opak: Jsou konání, **sama o sobě špatná** a proto za **všech** jen myslitelných okolností, doslova v **každém případě, mravně nedovolená = hříšná**.

⁹⁹ Cit. podle: Pietro Palazzini in: „Chiesa viva“ č. 459, duben 2013, str. 9.

¹⁰⁰ Totiž výslovně jakožto „**sám o sobě špatný**“, tedy formulace, kterou bychom v okružním listu „Mit brennender Sorge“ proti nacionálnímu socialismu marně hledali!

¹⁰¹ James Schwarzenberg, in: Walter, str. 181.

„Pius XII. byl se svou teologií a církevní tradicí v zajetí kouzla papežů Pia IX. a Pia X. ... Taková církevně-politická tvrdost jeho pontifikátu byla ovšem mírně na střízlivým diplomatickým realismem pro politické věci a nezbytnosti, který jej odlišoval od jeho vzorů (...)

Když Pius XII. 9. 10. 1958 v Římě zemřel, **zajistil** již církvi místo v druhé polovině 20. století, nicméně **její další perspektivy musely být teprve vypracovány**.¹⁰²

Že téměř všechny **již přinejmenším v principu** byly Piem XII. „vypracovány“, to ovšem Stadler – na rozdíl od jiných – nepochopil.

„Apologie i nenávisť, panergykus [= přemrštěná chvála] i odmítání, stylizování i kritika jsou v posuzování papeže stále ještě v rovnováze,“ **zůstává** jinak divoký štváč Hans Kühner v roce 1977 **pozoruhodně zdrženlivý** a narážkovitě dodává: „Soud dějin ještě neřekl poslední slovo.“¹⁰³

Dílem nic netušící, dílem **vědomě ignorující, tedy oči zavírající** glorifikace Pia XII. jako „poslední“ velké zářící postavy na papežském trůně „tradicionalisty“ všech odstínů je všeobecně známá.

Proto ji není třeba nějak zvlášť prokazovat.

Jan XXIII.

Jeho „zásluhy“ ve smyslu židovského zednářstva jsou zaznamenány jak u Ball Martínezové, tak podrobněji v díle „Koncilní deklarace o náboženské svobodě...“; lze si je tam přečíst.

Jak již bylo řečeno, Jan XXIII. potřeboval pouze **otevřeně rozvíjet**, co jeho poslední „konzervativní“ předchůdce „progresivního“ **potají, tiše a nenápadně započal**.

Jak nadšeně je dodnes oslavován za jeho tehdejší (třebaže nyní již brutálně „předstiženou“) „reformu církve“, to je snad také všeobecně známo. Proto zde bude stačit několik exemplárních příkladů z jeho pozůstalosti.

Zjevně židovského původu nebo jinak s talmudisty spojený,¹⁰⁴ **radikálně modernistický** historik církve **Ernst Joseph Görlich**, měl v roce 1967 asi rozzářené oči, když totiž s radostným souhlasem cituje **od Církve veřejně a ve vší formě odpadlého modernistu**,¹⁰⁵ který motto Malachiášova proroctví „Pastor Angelicus – Andělský pastýř“ z ničeho nic přesunul z Pia XII. na Jana XXIII. A sice doslovně takto:

„Joseph Schnitzer, který vzdor svému konfliktu s církví nikdy po ní nepřestal toužit, 10. listopadu 1911 v přednášce v Bernkastelu řekl: ‚Žijeme v nezlomné

¹⁰² Stadler, str. 286.

¹⁰³ Kühner, str. 381 ad.

¹⁰⁴ Neboť jak jinak by bylo možné, že **právě v Tel Avivu (!)** r. 1965 vydal knihu s titulem „Rut, příběh židovské dívky“ (srv. str. 4 jeho následně citované knihy)!

¹⁰⁵ Jím tam uváděný **Joseph Schnitzer** byl jedním z mála modernistů, kteří alespoň čestně **přiznávali**, že modernismus jako takový existoval a **osobně se k němu hlásili!** Srv. Anton Gisler, *Der Modernismus*, 2. Aufl. Einsiedeln – Waldshut – Köln 1912, str. 645: „Schnitzer věnuje modernismu ve Francii, Itálii a Anglii podrobný přehled, chválí Loisyho, Murriho a Tyrella jako ‚nejzářivější světla‘ modernismu a poté, ještě půl druhého roku po vydání [protimodernistické encykliky] ‚Pascendi‘ si žalostně stěžuje, že modernistické hnutí v Německu ostudně zaostává za francouzsko-italsko-anglickým, i když Německo také zklame optimistické očekávání kurie, že zůstane odolné vůči náklaze modernistickým ‚morem‘.“

důvěře, že po Piovi X., Piovi XI. nebo Piovi XII. přijde ten, který nejen že bude **chtít**, ale také se stane skutečně religiózním papežem; bude ten Pastor Angelicus, opravdový budoucí papež míru, ten, který představuje po čtyři století neukojenou touhu křesťanstva! A potom bude **jeden** pastýř a **jedno** stádo!‘ **Tím Pastorem Angelicus se stal Angelo Roncalli, Jan XXIII.** ¹⁰⁶

Podobně jedovatá chvála přišla roku 1977 také od pravděpodobného talmudisty **Hanse Kühnera**:

„S tímto papežem začala nová epocha papežství zatím téměř nedozírného do-
sahu. ... Pro svět [!] je svou moudrostí a působností **prvním ze všech papežů** a
proto ve vlastním smyslu nesmrtelný. ...

Nezatěžoval lidstvo novými dogmaty, nevydal žádné křesťany obtěžující de-
krety, ani závazná nařízení.

Podle vlastních slov otevřel okna světa a svolal jedenadvacátý všeobecný kon-
cil **k vytvoření něčeho nového.** ¹⁰⁷

Méně emfaticky, věcně umírněněji, ale zcela ve stejném duchu neomodernistický
historik církve **Hubert Stadler** konstatuje:

„Pozice Pia XII. nepochybně tvořila pozadí, na němž se otevřenost a ochota
k dialogu Jana XXIII. měla **jako nečekaná novota a obnova tak zřetelně a pů-
sobivě odrážet.** ¹⁰⁸

Zkrátka a dobře, přemrštěné chvalozpěvy liberálních, neomodernistických a židov-
sko-zednářských **dialektiků** na papeže Roncalliho se nechají zpívat na jednu a totéž
melodii: „*Přijde jaro, přijde, zase bude máj...*“

Pavel VI.

Jako poslední z **Rampollova týmu** měl **dokončit** „*revoluci*“, kterou skrytě připravil
Pius XII. a Jan XXIII. již **otevřeně nechal propuknout.**

Přesněji řečeno **první velkou etapu** této revoluce, neboť revoluční „pokrok“ nikdy
neustává...

Přinejmenším ne dříve, než falešný mesiáš, Antikrist, se **celému lidstvu viditelně**
nechopí světovlády.

Přestože Pavel VI. jemu přidělenou roli **perfektně** sehrál, „*oficiálně*“ se mu děkuje
jen málo.

Takový osud ostatně sdílí se všemi „*konzervativními*“ členy dlouhého řetězu stále se
pěkně střídajících „konzervativních a „progresivních“ vůdců politického i „*spirituál-
ního*“ druhu.

Omezíme se proto na dvě charakteristická hodnocení jeho (od konce roku 1965 už
jen **zdánlivého**) pontifikátu.

Již v roce 1971 hned **dva** velcí dialektici v jedné a téže knize vynesli svůj soud nad
„působením“ Pavla VI.: nechvalně proslulý neomodernista **Karl Rahner SJ** i tehdejší
šéfredaktor pro své otevřeně neomodernistické zaměření stejně tak neblaze známé
„Herder-Korrespondenz“, **David Seeber.**

¹⁰⁶ Ernst Joseph Görlich, *Die Kirche der Neuzeit* [Církev nové doby], Aschaffenburg 1967, str. 149
(zvýraznění tučným tiskem zde výjimečně originální, tedy od samotného Görlicha).

¹⁰⁷ Kühner, str. 382.

¹⁰⁸ Stadler, str. 286.

Rahner v předmluvě k Seeberově dílu soudil takto:

„Způsob vlády, opatření i činy Pavla VI. ... působí rozporným dojmem. ‚Pokrokové‘ i ‚konzervativní‘ se zde podivně vzájemně mísí... Pokrokovost i konzervativismus, smělost i opatrnost, náhlá rozhodnutí i předlouhá otálení, rozhodné pokračování v impulzech druhého vatikánského koncilu i tendence spíše regresivního druhu se prolínají ve všech oblastech, i když v některých může být intenzita rozdílná.“¹⁰⁹

Krásné, není-liž pravda, jak zde Rahner vyjádřil Montinim ztělesněnou **syntézu = novou „konzervativní“ tezi!**

Zatímco však pro Rahnera probíhal za Pavla VI. „pokrok“ až příliš pomalu, zastává Seeber – do té míry **ještě lepší**, totiž **perfektní dialektik** – názor, že tato syntéza byla momentálně nejspíš přesně to pravé:

„... příští pokolení budou s větším odstupem již nesoudit ani tak podle toho, kolik bran otevřel budoucnosti církve.

Budou se však podobně jako jeho současníci (právě z většího odstupu) ptát po tom, kolik služeb prokázal církvi ve velké zlomové situaci pokoncilní éry, církvi bezprostřední současnosti.

Tím může být **služba vystrízlivění**, jehož v církvi momentálně všichni potřebují; uspěchaní, netrpěliví a rozčarovaní, tedy ti, kteří se utíkají k tradici, kdož soudí, že církev – v čele s papežem – připravila křesťanstvo o šance na budoucnost.“¹¹⁰

To uhodilo hřebík na hlavičku, zasáhlo přímo do černého.

Poznávacím znamením působnosti Pavla VI. bylo „**vystrízlivění**“ po divokém „**opojení pokrokem**“ od „koncilu“.

Tedy **konsolidace**, což však znamená **udržení a upevnění již „dosaženého“**, než mohl být zahájen další velký „**pokrok**“!

Další revoluční etapa bezuzdného interreligiózního ekumenismu a začínajícího otevřeného satanismu byla od roku 1978 „úspěšně“ zvládána Karolem Wojtylou – než ji Joseph Ratzinger měl znovu **konsolidovat** svou „**službou vystrízlivění**“.

Nyní tedy můžeme od Jorge Bergoglia očekávat pravděpodobně **poslední** (a nejgrandióznější) „pokrok“ – již **definitivně do propasti!**

O **konečné „vystrízlivění“** se pak ovšem osobně postará Trojjediný Bůh resp. Boho-člověk Ježíš Kristus...!

Souhrn

1. Benedikt byl od počátku pouze „přechodným papežem“ a měl „přivést domů“ Piovo bratrstvo.

2. Jeho brzké odstoupení bylo vždy plánováno pro „případ úspěchu“, s nímž on a jeho muži v pozadí počítali již od roku 2007.

¹⁰⁹ Karl Rahner, (předmluva) in: David Seeber, *PAUL. Papst im Widerstreit* [PAVEL. Rozporný papež], 2. Aufl. Freiburg – Basel – Wien 1972 (1. Aufl. 1971), str. 8.

¹¹⁰ Tamtéž, str. 47.

3. Když se na podzim 2012 úspěch stále ještě nedostavil, neměli již Benedikt a ostatní nejvyšší vůdci Satanovy synagogy chuť, resp. trpělivost ještě déle vyčkávat.

4. Bergoglio měl být původně již roku 2005 zvolen na místě Ratzingera, ale ustoupil mu po společné taktické úvaze Ratzingera i ostatních zákulisních manipulátorů.

5. Nejpozději od jara 2008 byl Bergoglio znovu připravován na své nadcházející zvolení, mj. i zhotovením početných snímků nové „pokory“ a „prostoty“.

6. Benediktovo odstoupení i Bergogliovo zvolení bylo od a do zet ve znamení kabalistické číselné magie.

7. Bergoglio se roku 1999 stal „čestným rotariánem“, byl však již tehdy nejvyšší zednářsky resp. lucifersky zasvěcen a nosil tomu odpovídající „insignie“.

8. Bergogliho nejvyšší satanské zasvěcení je zřejmé také z toho, že ve svém kandidátském projevu před kardinály užil jen luciferistům srozumitelné, esotericky-okultní heslo „Mysterium lunae“.

9. Toto „Tajemství Měsíce“, o němž má „církve“ podle něj „usilovat“, obsahuje v zásadě dva body: a) vypuzení Kristovy Církve Židovskou synagogou; b) nahrazení katolické bohoslužby satanistickým „falickým kultem“.

10. Oběma aspektům „Měsíčního tajemství“ již Benedikt vzdal symbolicky hold na své mitře, paliu i ve znaku: mušle naznačují „smrt“ pravé Církve; „Pan“ je zde za falický kult.

11. Bergoglio okamžitě, doslova od prvního dne, ještě znásobil satanskou symboliku: na mitře má obrovský falus, ve znaku Lucifera jako „jitřenku“, a téhož Lucifera jako „Ducha Svatého“ a „Pana“ za falický kult na svém náprsním kříži.

12. Bergoglio byl a nadále je v nejtěsnějším kontaktu s organizovaným, protikřesťanským Židovstvem, jehož nejvyšší agent dává najevo nesmírné potěšení z (jím samým zaranžované!) volby.

13. Zinscenovaná „prostota“ Bergoglia/Františka má především za cíl již v Buenos Aires připravenou satanskou symboliku právě pod tímto pláštěm uvést do Říma.

14. Dále tatáž „pokora“ a „nenáročnost“ poskytují výbornou záminku k odstranění všech ještě přetrvávajících vnějších známek papežství.

15. Bergogliovou hlavní úlohou je přesně ona dvojí, obsažená v jeho „Mysterium lunae“: a) odstranění všech stop katolického papežství; b) podporování homosexuality, pedofilie i všech ostatních forem satanského „falického kultu“.

16. Slovy i symboly již úřad papeže zredukoval na pouhého „biskupa“... v souladu s tím lze co nevidět očekávat radikální přeměnu jeho „úřadu“ na zcela novou funkci „nejvyšší duchovní hlavy“ všech světových náboženství = celého lidstva, na níž již pracuje.

17. Co Zjevení svatého Jana neboli Apokalypsa od 13. kapitoly prorokuje o „druhé šelmě“ = „lži prorokovi“ jako nezbytném asistentovi Antikrista, se možná naplní buď již v osobě samotného Bergoglia nebo jeho případného nástupce.

* * *

Dialektický sled («) papežů (»)

Jak vidno, ať už „konzervativní“ nebo „progresivní“, vždy to bylo jen horší!	sv. Pius X.	Benedikt XV.	Pius XI.	Pius XII.	Jan XXIII.	Pavel VI.	Jan Pavel II.	Benedikt XVI.	František
--	-------------	--------------	----------	-----------	------------	-----------	---------------	---------------	-----------

		progres.	konzerv.	prog./konz.	progres.	konzerv.	progres.	konzerv.	progres.
--	--	----------	----------	-------------	----------	----------	----------	----------	----------

<i>Aktivně podporoval boj s modernismem</i>	ANO	NE	NE	NE	NE	NE	NE	NE	NE
<i>Odsuzoval slovně modernismus</i>	ANO	ANO	NE	NE	NE	NE	NE	NE	NE
<i>Zreformoval liturgii</i>	NE	NE	NE	ANO	ANO	ANO	ANO	ANO	ANO
<i>Schválil „moderní“ exegezi</i>	NE	NE	NE	ANO	ANO	ANO	ANO	ANO	ANO
<i>Povolil evolucionismus</i>	NE	NE	NE	ANO	ANO	ANO	ANO	ANO	ANO
<i>Volal po jedno-světové vládě</i>	NE	NE	NE	ANO	ANO	ANO	ANO	ANO	ANO
<i>Chválil zednářskou „demokracii“ a „důstojnost člověka“</i>	NE	NE	NE	ANO	ANO	ANO	ANO	ANO	ANO
<i>Byl i soukromým přítelem Židů</i>	NE	NE	NE	ANO	ANO	ANO	ANO	ANO	ANO
<i>Odsuzoval ekumenismus</i>	ANO	ANO	ANO	ANO	NE	NE	NE	NE	NE
<i>Aktivně provozoval křesťanský ekumenismus</i>	NE	NE	NE	NE	ANO	ANO	ANO	ANO	ANO
<i>Otevřel Církev světu</i>	NE	NE	NE	NE	ANO	ANO	ANO	ANO	ANO
<i>Udržoval oficiální styky se Židovstvem</i>	NE	NE	NE	NE	ANO	ANO	ANO	ANO	ANO
<i>„Učil“ jednoznačně právo na pozitivní náboženskou svobodu</i>	NE	NE	NE	NE	NE	ANO	ANO	ANO	ANO
<i>Zneplatnil svátosti</i>	NE	NE	NE	NE	NE	ANO	ANO	ANO	ANO
<i>Nosil tiáru až do konce pontifikátu</i>	ANO	ANO	ANO	ANO	ANO	NE	NE	NE	NE
<i>Nechal se korunovat tiárou</i>	ANO	ANO	ANO	ANO	ANO	ANO	NE	NE	NE
<i>Provozoval aktivně mezireligiózní ekumenismus</i>	NE	NE	NE	NE	NE	NE	ANO	ANO	ANO
<i>Navštívil synagogy a mešity</i>	NE	NE	NE	NE	NE	NE	ANO	ANO	ANO
<i>Užíval i veřejně satanistické symboly</i>	NE	NE	NE	NE	NE	NE	ANO	ANO	ANO
<i>Měl v erbu tiáru</i>	ANO	ANO	ANO	ANO	ANO	ANO	ANO	NE	NE

Přehled Rampollova týmu

1) PAPEŽ Lev XIII. (1878-1903)

Mariano Rampolla del Tindaro

(Kardinál-státní tajemník [1887-1903])

Giacomo Della Chiesa

(státní podtajemník)

Pietro Gasparri

(tajemník Kongr. pro mimořád. cír. zálež.)

Eugenio Pacelli

(apprendista v Státním sekretariátu [od 1901])

2) SV. PAPEŽ Pius X. (1903-1914)

Rafael Merry del Val

(kardinál-státní tajemník)

Giacomo Della Chiesa

(státní podtajemník)

Pietro Gasparri

(tajemník Kongr. pro mimořád. cír. zálež.)

Eugenio Pacelli

(minutante v státním sekretariátu [do 1911])

(podtajemník Kongr. pro mimořád. cír. zálež.)

3) PAPEŽ Benedikt XV. = Giacomo Della Chiesa (1914-1922)

Pietro Gasparri

(kardinál-státní tajemník)

Eugenio Pacelli

(tajemník Kongr. pro mimořád. cír. zálež.)

Angelo Roncalli

(diplomat)

Giovanni Battista Montini

(apprendista/minutante v Státním sekretariátu)

4) PAPEŽ Pius XI. (1922-1939)

Pietro Gasparri

(kardinál-státní tajemník [do 1930])

Eugenio Pacelli

(nuncius)

(kardinál-státní tajemník [od 1930])

Angelo Roncalli

(nuncius)

Giovanni Battista Montini

(substitut v Stát. sekretariátu [od 1937])

5) PAPEŽ Pius XII. = Eugenio Pacelli (1939-1958)

Angelo Roncalli

(nuncius)

(patriarcha v Benátkách [od 1953])

Giovanni Battista Montini

(substitut v Stát. sekretariátu [do 1952])

(státní podsekretář [1952-1954])

(arcibiskup v Milánu [od 1954])

6) PAPEŽ Jan XXIII. = Angelo Roncalli (1958-1963)

Giovanni Battista Montini

(kardinál-arcibiskup v Milánu [od 1953])

7) PAPEŽ Pavel VI. = Giovanni Battista

Montini (1963-1978)

THE REVIEW OF SCIENTIFIC ILLUMINISM
AN XV VOL. III NUMBER I © IN Y
MARCH MCMXIX E. V.
The Universal Publishing Company
57, Grand River avenue.
Detroit. Michigan.

LIBER III
MANIFESTO OF THE O. T. O.

PEACE, TOLERANCE, TRUTH ;
SALUTATION ON ALL, POINTS OF THE TRIANGLE ;
RESPECT TO THE ORDER TO ALL WHOM IT MAY CONCERN ;
GREETING AND HEALTH.

DO WHAT THOU WILT SHALL BE THE WHOLE OF THE LAW.

1. The O. T. O. is a body of initiates in whose hands are concentrated the wisdom and the knowledge of the following bodies :—

1. The Gnostic Catholic Church.
2. The Order of the Knights of the Holy Ghost.
3. The Order of the Illuminati.
4. The Order of the Temple (Knights Templar).
5. The Order of the Knights of St. John.
6. The Order of the Knights of Malta.
7. The Order of the Knights of the Holy Sepulchre.
8. The Hidden Church of the Holy Graal.
9. The Hermetic Brotherhood of Light.
10. The Holy Order of Rose Croix of Heredom.
11. The Order of the Holy Royal Arch of Enoch.
12. The Antient and Primitive Rite of Masonry (33 degrees).
13. The Rite of Memphis (97 degrees).
14. The Rite of Mizraim (90 degrees).
15. The Ancient and Accepted Scottish Rite of Masonry (33 degrees)
16. The Swedenborgian Rite of Masonry.
17. The Order of the Martinists.
18. The Order of the Sat Bhair, and many other orders of equal merit, if of less fame.

It does not include the A. A., with which august body it is however, in close alliance.

It does not in any way infringe the just privileges of duly authorized Masonic Bodies.

2. The dispersion of the original secret wisdom having led to confusion, it was determined by the Chiefs of all these Orders to recombine and centralize their activities, even as white light, divided in a prism, may be recomposed.

It embodies the whole of the secret knowledge of all Oriental Orders ; and its chiefs are initiates of the highest rank, and recognized as such by all capable of such recognition in every country in the world.

In more remote times the constituent origination assemblies of the O. T. O. included such men as — Siddartha, Krishna, Simon Magus, Basilides, Paracelsus and Jacob Boehme.....

And recently :—

Wolfgang von Goethe	Friedrich Nietzsche
Sir Richard Payne Knight	Hargrave Jennings
Sir Richard Francis Burton	Karl Kellner
Furlong Dux	Eliphas Levi
Ludovicus Rex Bavariae	Franz Hartmann
Richard Wagner	Cardinal Rampolla
Ludwig von Fischer	Papus (Dr. Encausse).

The names of women members are never divulged.

It is not lawful here to disclose the name of any living chief.

It was Karl Kellner who revived the exoteric organization of the O. T. O. and initiated the plan now happily complete of bringing all occult bodies again under one governance.

The letters O. T. O. represent the words Ordo Templi Orientis (Order of the Temple of the Orient, or Oriental Templars), but they have also a secret meaning for initiates.

3. The Order is international, and has existing branches in every civilized country of the world.

4. The aims of the O. T. O. can only be understood fully by its highest initiates ; but it may be said openly that it teaches Hermetic Science or Occult Knowledge, the Pure and Holy Magick of Light, the Secrets of Mystic attainment, Yoga of all forms, Gnana Yoga, Raja Yoga, Bhakta Yoga and Hatha Yoga, and all other branches of the secret Wisdom of the Ancients.

In its bosom repose the Great Mysteries ; its brain has resolved all the problems of philosophy and of life.

It possesses the secret of the Stone of the Wise, of the Elixir of Immortality, and of the Universal Medicine.

Moreover, it possesses a Secret capable of realizing the world-old dream of the Brotherhood of Man.

It also possesses in every important centre of population a hidden Retreat (*Collegium ad Spiritum Sanctum*) where members may conceal themselves in order to pursue the Great Work without hindrance.

Silně zmenšené strany 677-679 z knihy „*Occult Theocracy*“ Edith Starr Millerové (Lady Queenborough), poprvé vydané roku 1933, tedy jen s odstupem 14 let od onoho čísla „The Equinox“, časopisu nejvýše zasvěceného, luciferského zednářského řádu O.T.O., z nějž zásadní článek s titulkem „Liber III“ pochází.